

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), COLONEL A. MICU H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, N. MANTU, Prof. D-r N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal) DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, GEORGE A. PLAGINO, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, Dr. O. STOICHIȚĂ, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

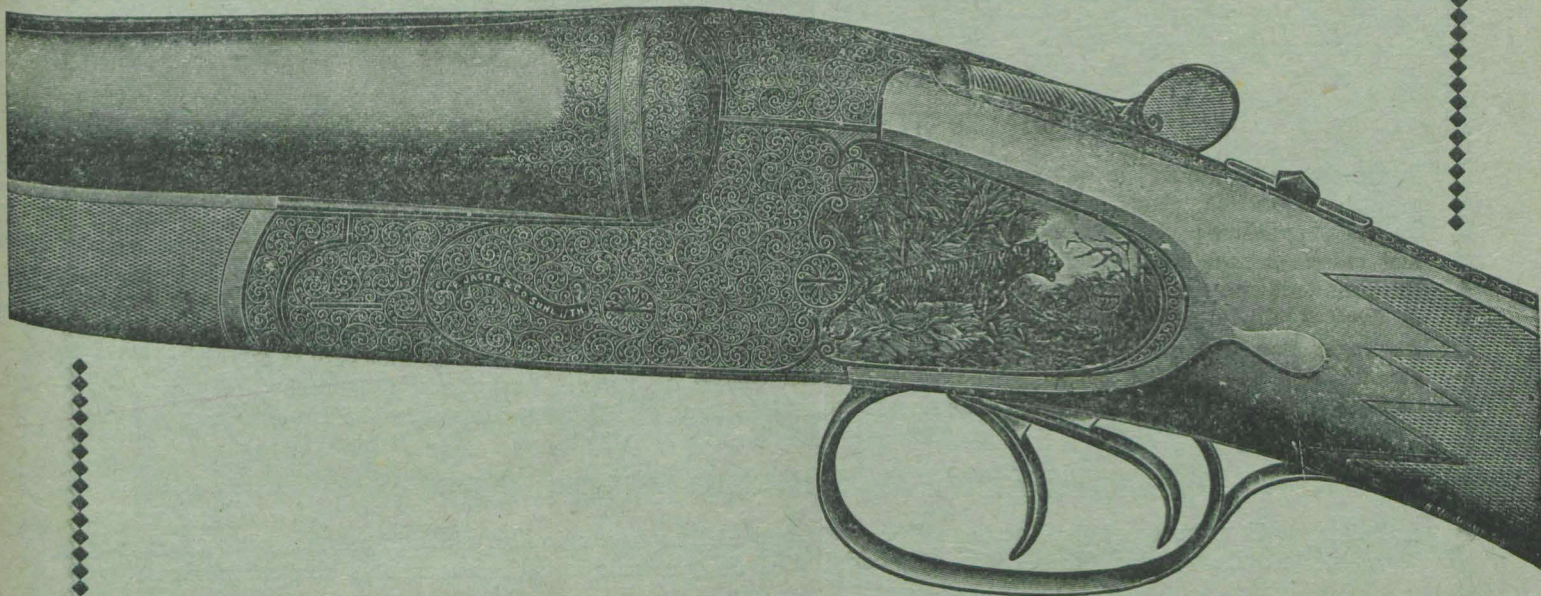
Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E
F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicătele „excepțional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunei

CAROL RISKE & Co.

ARME, MUNIȚIUNI ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE
ARTICOLE DE PESCUIT ȘI SPORT
ATELIER DE REPARAȚIUNI ȘI ÎMPĂERE

Cea mai mare și mai bine asortată casă în acest gen din Țară
Strada Edgar Quinet, No. 6. — BUCUREȘTI — Strada Edgar Quinet, No. 6.

ARME, MUNIȚIUNI ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

Reprezentanți pentru România al importanțelor fabrici de arme Gebr. Rempt, Venuswaffenwerk *Gustav Bittner*, *Lepage, Lajot & Co.*, și *Ant. Masereel*. Arme dela cea mai fină execuție și până la cea mai simplă și ieftină. Se primesc orice comenzi de arme, către orice fabrică, putând da sfaturi la nevoie și însărcinându-ne cu toate formalitățile de aducere.

REVOLVERE, PISTOALE, MUNIȚIUNI DE ORICE FEL

Reprezentanți ai fabricii de pulbere și cartușe „*Hasloch*” din Germania, ale căror produse se bucură de o reputație mondială, fiind concurențele renumitelor cartușe „*Rottweil-Waidmannsheil*”. Cu cartușul „*Hasloch*” (marca „*Jagdkönig*”) s’au câștigat nenumărate premii la concursurile internaționale de porumbei, iar anul acesta s’a luat *marele premiu al Austriei* precum și un alt premiu întâi, la concursul din prima zi de Florii ținut la Viena. Reprezentanți pentru România ai renumitelor fabricate „*Sellier & Bellot*”. Curse pentru răpitoare, ale fabricii *E. Gtrel & Co.* — *Alice, tuburi, bure, capse, articole de vânatoare de orice fel, mașini de sertizat și de scos și pus capse, vergele de armă, perii de șters, instrumente de chemat vânatul, jambiere și moletiere și thermose, etc., etc.*, într’un cuvânt tot de ceea ce vânătorul are nevoie. *Uleiuri de arme: Nitroperdenol și Nitrolinol. Articole de pielărie, ca genți și tocuri de armă, cartușiere, bice, sgârzi, lesse, etc.* Primim orice comandă de această branșă, copiând după modele din străinătate.

ATELIER DE ARMURĂRIE

Executăm rapid orice reparațiuni de armurărie, posedând atelier propriu instalat chiar în local, sub conducerea maestrului-armurier Ion Tiron. Primim reparațiuni și din provincie, cari se pot expedia contra ramburs.

NATURALIZARE (ÎMPĂERE)

Efectuăm orice naturalizare de păsări și mamifere, confecționăm covoare din piei de animale inclusiv argăsirea, cu sau fără capul naturalizat. Expoziție permanentă de păsări și animale naturalizate, de colecțiuni de insecte, pentru școli etc.—Executăm orice comandă.

BIROU DE VÂNĂTOARE

Câini cu pedigree, introducem din străinătate de orice rasă și vârstă, dresați și nedresați, având legături cu crescătorii străine. La cerere putem face ofertă.

Consignație, primim *arme* de ocazie și orice *articole de vânatoare*, mijlocind și vânzarea de *câini* din Țară de toate vârstele, cu și fără pedigree, dresați și nedresați. *Vânat viu*, de orice specie precum și ouă, înlesnim vânzarea și procurarea pentru repopularea teritoriilor de vânatoare, sau pentru regenerarea sângelui. La nevoie, putem aduce și dela casele din străinătate. Deasemenea mijlocim vânzarea de bufnițe mari (*Strix bubo maximus*), pentru vânătoreala la păsări răpitoare. *Mijlocim* procurarea de vulpi argintii și de Alaska, dela crescătoriiile din Germania.

Cumpărăm tot felul de piei de animale, dela urs și până la iepure, precum și coarne de cerbi și de caprioare, lepădate sau cu os frontal. *Cumpărăm bufnițe și alte păsări și animale, vii sau împușcate.*

ARTICOLE DE PESCUIT

Secțiune specială bine prevăzută cu unelte pentru pescuitul sportiv și practic.

ARTICOLE DE SPORT

Renumitele bărci demontabile și portative „*Klepper*” de cauciuc, ideale pentru vânătoreala de baltă. Asortiment bogat cu articole de sport de orice fel, ca *rachete și mingi de tennis, mingi de foot-ball, echipamente pentru sportul de iarnă, etc.*

REVANZĂTORILOR ACORDĂM RABAT. *Primim orice comenzi din provincie, expediind toate*
: : : : : *mărfurile contra ramburs. : : : : :*

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FCNDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

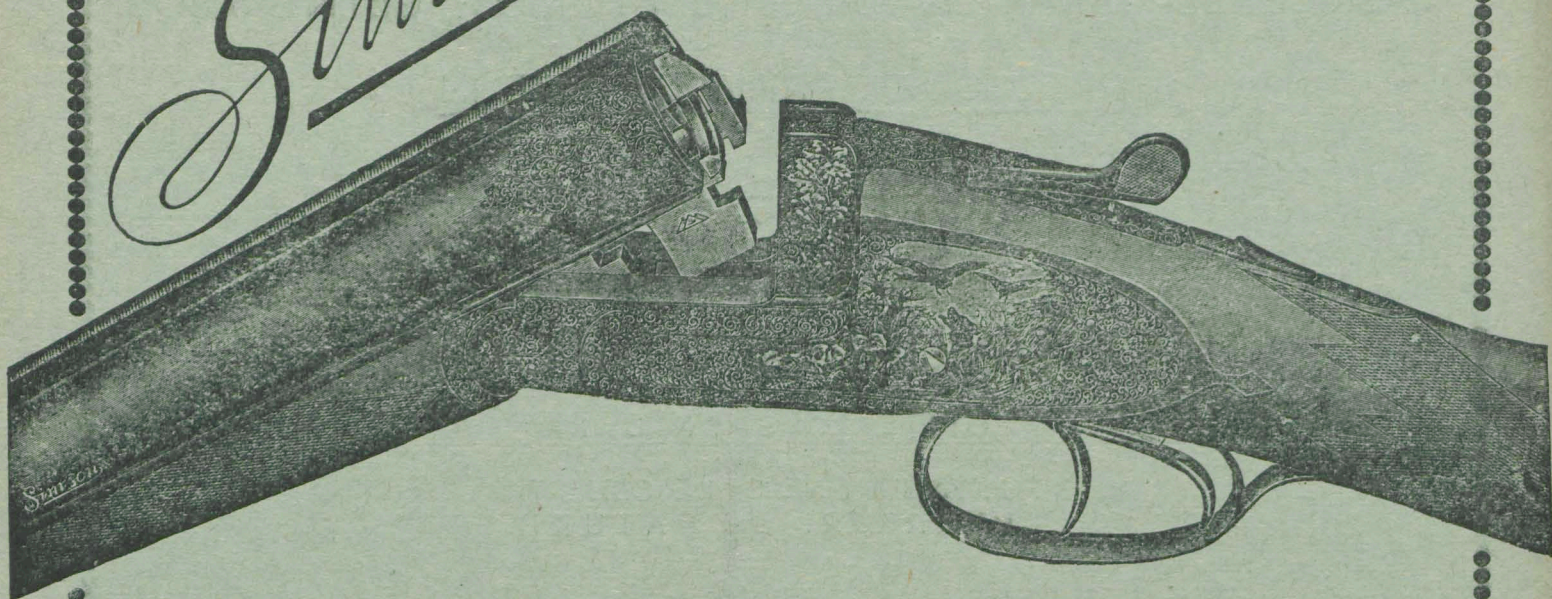
HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

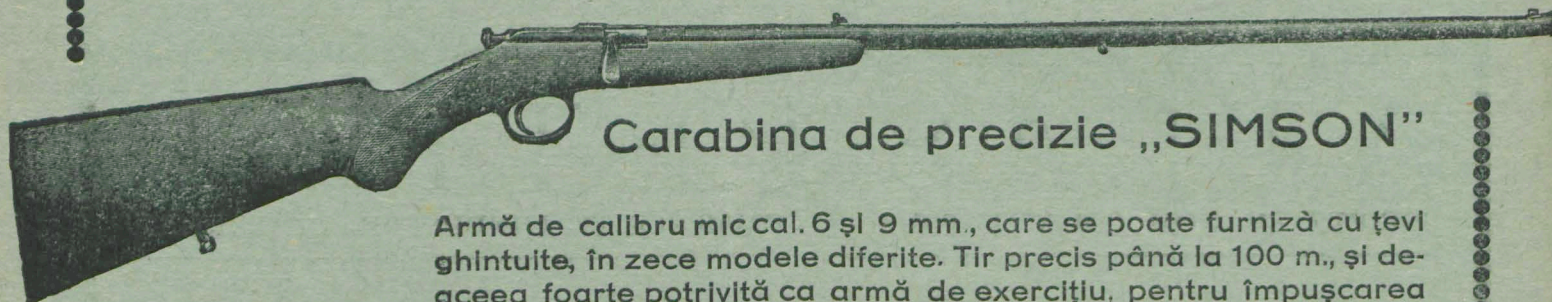
Marca Fabricii

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători Internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie ballistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

CONTRIBUȚIUNI

III

de Théo. T. Maiorescu

«Felix qui potuit rerum cognoscere causas.»

Virgil. Georgice. II. 487.

ÎN două articole anterioare, arătam de ce nu cred în eficacitatea examenelor de capacitate pentru vânători, exemplificând, poate insuficient «*de commodo et incommodo*» în acest sistem preconizat de majoritatea vânătorilor transilvăneni.

Cadrul restrâns de paginile revistei, pe de o parte, varietatea și incomensurabilitatea fațetelor chestiunii, pe de alta, nu mi-au îngăduit mai mult.

M'am mărginit, așadar, să schițez o idee simplă, fără angrenaje de argumentații ilustrate, adică, tocmai atât cât eră suficient unor minți de o agerime normală, ca să priceapă acea idee. Atât.

Posterior. S'au lămurit subtilele vestigii de desaprobară, ici, colo, și deși scopul ideii nu eră să găsească aprobarea unanimității vânătorilor (ci menținerea strictă

în cadrul titlului, lucru care i-ar pare că nu s'a înțeles) totuș de astădată, sunt dator unele lămuriri, pentru o mai bună înțelegere a neînțeleșurilor din articolele cu pricina.

Este evident că, situația actuală, în domeniul vânătoarei, prezintă spiritelor reformatoare un complex de probleme.

Și este iarăș evident, după părerea mea, că rezolvarea acestor probleme, atârnă de perfectarea unui centru; canevassul edificiului, vânătorul.

Toate celelalte rămân, într'o oarecare măsură, antenele sale, întinse succesiv, înlănțuit, până la periferia chestiunii.

Soarele lumii «Vânătoarea» este, natural, vânătorul. Și de el atârnă viața și moartea sistemului, care nu va rodi decât în măsura acțiunilor sale. Din raporturile cu el își va trage regulile disciplina vânătoarei.

Până aici lucrurile par înțelese, diferențele începând de acolo numai, de unde intervenind organizatorii cu osebite păreri, au înțeles, unii să facă din vânător un focar puternic, natural, alții o forță docilă și artificială de laborator.

Este de sigur bine, util și frumos, că în desbaterea chestiunilor de interes general, să avem contribuțiuni multe, cât mai multe, clare, cât mai clare, strălucitoare

de înțelegerea rosturilor așezământului, cu singura condițiune restrictivă, să dovedească bună credință și urbanitarism.

Ținând seamă de toate acestea, să ne lămurim.

În primul rând, să vedem ce rezultate practice ar prezenta ideea potrivnică.

Să presupunem că vânătorul a dat examen și că a reușit, cum eră și natural, de vreme ce aveă cel puțin ½ din cursul primar absolvit;

Că a trecut cu brio și «examenul statutar» al Soc. de vânătoare din Boroșineul-Mare, de ex.;

Că deci, atât Soc. cât și comisia județeană s'au convins de temeinicia cunoștințelor sale, declarându-l doctor, pe latinește, cu formula carnavalescă «dignus est intrare»;

Că în consecință avem un exemplu rarissim care spre deosebirea mării majorități a vânătorilor, e tobă de carte, tobă de «experiența decenală a locului», investit «ipso facto» și cu un extraordinar bun simț, tot de comisii, bine-înțeleș.

Ei bine, domnilor, ce am realizat? Lucru mare, firește.

Dar... să nu uităm că lucrăm cu material viu, alcătuit din știm noi ce, care ca și noi, mai are și judecată uneori, alteori, mai puțină sau de loc;

Că după cum ne arată știința, oricum ar fi acest om, este strâns legat de trecut, care-i stăpânește misterios dar covârșitor acțiunile, pe baza unui titlu nedirimant: *hereditatea*;

Că nimeni nu scapă, oricât ar socoti altfel, de necruțătorul «more majorem» în tot ce face.

Față de aceste considerațiuni, cum rămân cei cu examenul. Consideră d-lor suficient să învețe cineva câteva reguli pe de rost, ca să fie vânător corect?

Mă îndoesc. Examenul este un paleativ, și numai atât. Pedagogia modernă tinde să-l scoată și din seriosul învățământ secundar, unde experiența-i atât de lungă și înțelepțește făcută.

Dar ia să urmărim încă ideea. Ce va face vânătorul, pus față în față cu natura, acest meșter neîntrecut în punerea în lucrare a celor mai ascunse coarde ale sufletului omenesc?

Când cu arma în mână, va cutreeră coclaurile, ce se va întâmpla?!

Dintr'un deșis de codru, dintr'o margine de lan pâr-guit, la un cot de colnic, dintr'o miriște grasă, de aiurea, prompt ca dintr'o explozie, va sări vânatul.

Și atunci... un fior electrizant va năpădi ființa vânătorului.

Sângele cald, urcând năvalnic în creier, îl umple, deodată, de toată pasiunea sălbatecă a strămoșilor.

«Inima-i bate în ritm galopant de năvălire equestră. «Tremură în el clocotindă vitejia străbună... Mâna întinde de arc, cu puteri nevăzute... Una e el cu «vânatul și-i pare deodată, că împreunați, corp la corp, «se sbat în țărână... Pleacă săgeata, cu dânsa tot sângele-i pleacă... Cade vânatul lovit, într'o baltă de «sânge... Cu inima goală de suflet el pleacă, cu pași «de Achile să-și înfulice prada... Mândru apoi își privește isprava...

«Strămoșii sunt mulțumiți și zeii prielnici».

Intre timp, vom aplaudă binefacerile sistemului:

Licht, mehr licht, pe dinafară, întuneric, cât mai întuneric pe dinnăuntru, e spiritul vremii. Ce ne pasă? Ne-am convins doară că vânătorii noștri știu carte.

De sigur, după cum afirmam mai sus, este necesar și frumos să avem vânători culți; însă, deocamdată, altceva căutăm.

Și-i atât de rar acest altceva încât Diogene îl căuta acum câteva mii de ani, cu felinarul ziua, în amiaza mare. Și-l căutam și noi astăzi la fel, cu mijloace mai puternice.

Nu cultura îi lipsește, poporul nostru dovedind excepționale aptitudini pe acest tărâm.

Ne lipsesc «caracterele» pe care nu teama de legi și pedeapsă să-i oprească a face răul, ci convingerea intimă, profundă, că așa este bine și altfel e rău.

Altmintrelea, rămânem superficiali.

Legile, oricât de aspre ar fi, se pot ușor înfrânge mai ales pe acest tărâm, care nu prezintă gravitatea înfrângerii zilnice, a altor legi, mult mai necesar sociale.

Dar, dacă, conștiința publicului vânător se va degaja de tarele hereditare, o problemă vânătorească, în starea acută de azi, nu va mai există. Și toată lumea va fi mulțumită.

În acest scop, găsesc potrivită o întinsă propagandă vânătorească.

Pregătiți misionari, d-vs. Soc. de vânătoare, dacă voiți. Nu vă mulțumiți cu laconice ecuații, abstracte. Propovăduiți frumusețea mulțumitoare a vânătoarei civilizate. Faceți apostolat. Ocaziile nu vă lipsesc. Vorbiți, exemplificați, dar nu huliți.

Urbanitatea este măsura înțelepciunii, și nu-i permis nimănu-i să utilizeze expresii tari, ca de o pildă; în raport cu vânatul, *omul este o răpitoare bipedă, țaran analfabet, are miros odios*, și alte multe de acestea, fără să se expună a fi trimis înapoi la era quaternară, sau în vreun parc zoologic, ca un element turbulent, greșit și inutil aruncat în Societatea oamenilor din veacul XX.

Natura non facit saltus, și nu se schimbă nepedepsit în mod forțat, dintr'un condeiu, mentalitatea unei epoci.

Modificări da, dar nu cu gârbaciul care în loc de convingere aduce silă, revoltă.

Nu politica brațelor încrucișate, doamne ferește, dar nici pretențiuni să faci din legea vânătoarei, o lege barbară.

În materie coercitivă, legile oglindesc patrimoniul de bunătate sau răutate al unui popor, într'o epocă determinată, și este caraghios să pretinzi ca de dragul d-tale reformator, să se falsifice cea mai aleasă podoabă a unui neam.

Mă înscriu necondiționat de partea d-lor colaboratori cari se ocupă cu chestiunea câinilor vagabonzi, atât de înfiorător de exact, arătată de d-l Maior C. Rosetti-Bălănescu. Deasemenea de partea tuturor celor cari au venit cu frumoase și realizabile propuneri în osebite alte chestiuni. În toate ca simplu soldat, dacă se va forma o «legiune a inului», în ceea ce privește chestiunile de ordin vânătorească.

Nu pot însă concepe, în nici un chip, cum unii dintre d-nii inspecitori de vânătoare, își atribuie roluri și

puteri în afara legilor, în circumscripțiunile respective, după cum nu pot aplauda nici un atentat, oricât de nevinovat în aparență, adus libertății folosinței de toate drepturile garantate de legile pozitive așa cum s'a încercat, în diferite părți ale țării.

Sunt cazuri concrete, ca de ex. acela al vânătorilor, membri ai Soc. «Cerbul» din Câmpina, cari deși au achitat de 5—6 luni taxele, n'au primit încă permisele de vânătoare.

Sau acel stat în gazete — la rubrica Curierul judiciar — acum câteva luni, când un «învărtit cu paza regulilor vânătoarei», a făcut din puterile acordate de lege o armă de răsbunare personală.

Ca și cazul unui domn inspector care, a depus Ministerului un raport împotriva Soc. «Cerbul» prin care-i aducea grave învinuiri, ca rezultat al unei inspecții, pe care n'a făcut-o nici când d-l inspector. Aceasta ni s'a adus la cunoștință de către secretarul susnumitei Societăți, care și-a asumat toată răspunderea pentru veracitatea relatării, adăugând că la răspunsul demn al Soc. provocat de un ordin al Ministerului dat pe baza suscităturii raport, Ministerul, prin organele sale — a răspuns că nici nu-l prea cunoaște pe d-l inspector.

Noi, de sigur, și mai puțin, totuși nu-l vom uita așa curând.

Și încă altul: un paznic public, membru al aceleași Soc., are norocul să controleze pe un domn inspector — așa zicea dânsul — *doctor de meserie*, întâlnit pe terenurile Societății. Omul, sigur, n'a avut nimic de zis,

însă d-l pseudo-inspector — până se va dovedi altfel — lezat, l-a dat în judecată pe paznic, pe motivul că a fost vânând pe teren străin.

Și pentru a-și asigura reușita, l-a dat pentru acelaș fapt la două ocoale deosebite, având grija părintească să obțină acelaș termen în ambele procese. De ce? E simplu. Pentru ca în imposibilitate fizică de a se găsi în acelaș timp, în două osebite locuri în spațiu, paznicul să se vadă condamnat în lipsă de una din judecătorii, spre mulțumirea inițiatorului.

Norocul a făcut însă ca lucrurile să iasă altfel, așa că omul a fost achitat acolo unde s'a prezentat cu probe, dar dincolo procesul s'a amânat pentru lipsa părților.

La noul termen, suntem siguri că justiția va pecetlui cum se cuvine procedeuzele zelosului domn inspector, iar ulterior nevinovata Direcțiune a vânătoarei, care, până una alta, i-a retras autorizația paznicului, va avea să se pronunțe asupra chestiunii, dacă paznicul urmează să fie reautorizat, și d-l inspector, decorat, fără îndoială.

Iacă, o sumă de fapte, cari dovedesc, temeinicia părerii mele, că ne lipsesc caracterele și sus și jos, și nu examenele de care se face atâta caz; și că vânătorul nostru, este un element de ordine, docil și educabil, care nu poartă altă vină decât *aceea a unei condamnable indiferențe ce i se hărăzește larg, de către cei chemați să fie cu totul altfel.*

— SFÂRȘIT —

P. S. La nevoe nu ne vom sfii să dăm nume și alte precizări necesare.

DELA CONCURSUL DE FOXTERRIERI DIN TG.-MUREȘ

Elite Borcsa, propr. St. Bécsy în luptă cu vulpea. Premiul Derby 1927

MAI MULT IDEALISM

de Dragoș Navrea, profesor
Inspector de vânătoare al jud. Brașov

SUNT atâția ani, de când răsfoim și recetim «Revista Vânătorilor», revista noastră, din ale cărei articole se desprinde principiul ei de conducere: educarea vânătorimii noastre. Dela apariția ei a fost neobosită în ajungerea scopului său; cu toate acestea se gă-

sesc regiuni în țară, în cari glasul ei nu a găsit ecou, căci multe din principiile adevărate ale vânătoarei, chiar dacă sunt cunoscute, nu sunt adoptate, nu sunt urmate.

Vânătoarea este un sport nobil și trebuie considerat ca atare cu cea mai mare seriozitate. Din nenorocire idealul la majoritatea vânătorilor este prada, căreia i se dă calitativul *cât* în loc de *cum*. Prea adeseori ni se pune întrebarea: Câți iepuri, câți țapi, câți mistreți am împușcat? Nu suma bucașilor împușcate trebuie să fie coeficientul de valoare a unui vânător — și aceasta cu deosebire pentru vânatul mijlociu și vânatul mare — ci lucrul de căpetenie trebuie să fie valoarea însăși a piesei vânată și îndeosebi modul cum a fost împușcat un vânat, pentru fiecare caz în parte. Trei țapi, împușcați la goană cu bătăiași, nu cântăresc atâta cât un țap, căutat singur și dibuit săptămâni de-a rândul, în care timp ai avut ocaziunea să-l cunoști mai deaproape, te-ai putut convinge, că nu este păcat să-ți descarci arma, aplicându-i lovitura mortală cu demnitate adevărat vânătoarească. Trofeul câștigat în felul acesta este cel mai scump, pentru că pe vânător l-a costat multă sudoare. Nu-i nimic mai ușor, decât să te găsești în o grupă de o jumătate sau de o duzină de vânători, cu tot atâția bătăiași, iar unul ceva mai priceput ca ceilalți să te conducă în pădure, despre care n'ai habar, ce adăpostește, cel mult să știi ceva din spusele paznicului de vânat, în care caz el este vânătorul și tu numai pușcașul. Aranjatorul goanei te așează apoi lângă un pom și-ți dă instrucțiunile generale, pe care ți le repetă la fiecare ocazie: încarcă bine și bagă de seamă să nu-ți scape nimic, căci pe-aci trece vânatul. Bătăiașii își fac datoria, cari, dacă mai sunt ajutați de câțiva câini, se îngrijesc, ca tot vânatul să fie pus pe fugă. Apoi aștepți. Dacă vânatul a avut ghinionul să dea peste tine, iar tu ai avut norocul să-l nimeresti, calitate, ce revine pușcașului — departe însă de a fi vânător — ești felicitat, fiindcă ai ajuns să fii omul zilei, fără a cunoaște măcar individualitatea vânatului, decât numai după ce a căzut și fără a te întrebă, dacă regreti oare, că ai ucis un vânat, pe care îl lăsați să treacă, de știai, că este prea tânăr sau de știai, că e de gen feminin. Bătăia se face apoi în altă parte, continuând până înserează, iar Duminecă, peste o săptămână, petrecerea începe *da capo*.

De sigur unii dintre cetitori își vor ridică cuvântul contra afirmațiunilor de mai sus, iar ce mă privește sunt departe de a susține, că nu iau parte niciodată la vânători cu goana, însă n'am să afirm niciodată lozinca:

«pe mine nu mă importă cum vânez, principalul este, să nu mă întorc acasă cu traista goală».

Expun acestea cu scopul de a arăta, că aceste gânduri trebuie să fie obiectul preocupărilor noastre în exercitarea vânătoarei. Vânătoarea este una din plăcerile noastre sportive — numai în anumite condițiuni poate fi considerată ca economie națională rațională — și în satisfacerea plăcerilor noastre trebuie să fim departe de gândul, că scopul este de a aduna cât mai multă «cantitate» pentru a arăta societăților celorlalte, că noi suntem adevărații vânători, vânători de ispravă, cari în fiecare seară săptămânală a vânătorilor pe masa albă avem mâncare pregătită din vânatul ucis în Dumineca trecută, dat fiind faptul, că între vânători este atâta invidie, domnește atâta ură, pe urma căreia trage scurta bietul vânat.

Legi și deciziuni ministeriale nu se pot aduce în privința aceasta, căci educația de vânător trebuie să și-o facă fiecare individ în parte, societățile de vânătoare având să determine cadrul și să ia măsurile față de cei, ce nu vor să înțeleagă. În tot textul Legii vânatului se reoglindește idea ocrotirii și înmulțirii vânatului, iar societăților de vânătoare revine sarcina, ca prin măsurile, ce cred de cuviință, să desăvârșească această idee.

Legea se ocupă cu chestiuni de ordin general, neputându-se ocupa cu chestiuni de detaliu, care diferă din loc în loc, după natura împrejurărilor, chestiuni, care rămân în latitudinea societăților, având să stabilească acestea normele de exercitare a vânătoarei. Cei ce au făcut mai mult decât le-a impus litera legii au satisfacția de a putea constata o considerabilă ameliorare nu numai în starea vânatului, ci și în ceea ce privește disciplina vânătoarei. Principiul: bani albi pentru zile negre, se potrivește de minune. Modestia este o virtute, renunțarea de a împușca tot ce fuge și zboară este o virtute vânătoarească. Fiindcă ieri am cruțat, căci am ocrotit, am azi o întreită satisfacție, când văd, că jertfa îmi este răsplătită și sunt mândru, când pot lua arma la umăr și-o port prin pădure, fără a avea rolul unei sperietoare. Azi după 6 ani dela aplicarea legii putem constata, cât de importantă este inițiativa luată de societăți în ce privește ocrotirea vânatului și reglementarea vânătoarei, dar constatăm cu regret și situația mai puțin favorabilă a vânatului în terenele acelor societăți, care dormind pe laurii câștigați în trecut s'au ocupat numai de exploatare, mărginindu-se numai la respectarea formală a dispozițiunilor generale ale legii, de frică ca nu cumva să li se aplice sancțiunile cuvenite. Acestea se plâng cu drept, că nu mai au ce ocroti, terenele fiind sterile, uitând, că prin aceasta își pronunță singure sentința de condamnare, pentru că cel ce prin politica sa și-a creat o asemenea situație, nu mai este demn de a viețui, oricât de frumos i-ar fi fost trecutul.

Revenind asupra chestiunii vânătorilor cu goana, recunoaștem, că acestea își au rostul lor și sunt justificate în anumite împrejurări imperative sau, când se

organizează ca vânători sociale, care însă să nu se repete, degenerând într'un sistem bolnav, dăunător. Faptul, că vânătorile cu bătaia sunt în detrimentul ocrotirii, a fost pecetluit de Direcția Generală a Vânătoarei, care prin o decizie ministerială dispune, că vânătoarea cu bătaia, la vânatul util se poate face o singură dată pe an în același teren. Decizia ministerială n'a putut-o spune aceasta și pentru vânatul stricăcois, o știm prea bine de ce. Vânătorii însă trebuie să înțeleagă acest lucru, trebuie să înțeleagă că nu-i permis a se distruge *totul* de dragul recordurilor, ci plăcerea ce o avem la vânătoare — exercitată în mod loial — să o lăsăm și urmașilor, cari să

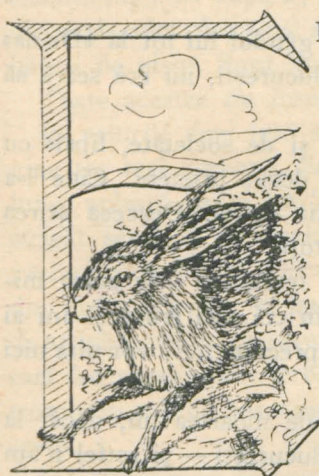
nu ispășească păcatele noastre; trebuie să înțeleagă acest lucru înainte de a fi prea târziu, ajungând în situația de a nu mai avea ce vâna. Vânătoarea are atâtea laturi, cu atâtea modalități, în orice timp, astfel, că este cel mai condamnat fapt alegerea modului de a vâna, care este mai păgubitor și cadrează mai puțin cu sufletul nobil al unui vânător, ce se respectă — atunci când această vânătoare se face în mod regulat, repetându-se și la vânatul neutil, dela începutul sezonului și până se face constatarea, că privirile trebuie să se îndrepteze în altă parte, fiindcă bătăiașii și câinii nu mai au ce gonî.

Să nutrim în sufletul nostru mai mult idealism!

AMINTIRI DESPRE SAGASTA BĂLĂNESCU

de Ion C. Măldărescu

LRA primă-vară, acum aproape un sfert de veac.

Zoream și eu între ceilalți tovarăși de vânătoare să ajung pe peronul gării de Nord și iau trenul spre Pitești. Ne duceam la sitari prin fâșiile de pădure de pe lângă Ciocănești și Ghergani.

Când mi-am aruncat ochii în grabă către chioșcul de ziare dela intrarea în gară, am zărit o revistă «*Diana*».

Eră primul număr. Mare bucurie pe toți prietenii când le-am prezentat această revistă și cu nesațiu am citit unele articole. Pe a doua pagină chiar am descoperit pentru prima oară numele «*I. Sag. Bălănescu*» cu care eră semnat un articol tratând despre constituirea unei asociațiuni generale a vânătorilor și aflam încă despre existența unei societăți cu numele de «*Diana*».

Va să zică revista ce apărea, reprezintă organul de publicitate al unei societăți înființate.

Câte proiecte pe noi în ziua aceea! Ne hotărîm să cercetăm unde e sediul acelei societăți și să ne înscriem ca membri.

— Așa, vezi bine! — zicea unul dintre noi — numai cu astfel de societăți se poate organiza o pază mai serioasă a vânatului și o reglementare a acestui sport, — altfel se duc dracului și iepuri și potârnicși și tot!

Măi fraților, cine cunoaște pe Bălănescu ăsta, care scrie articolul cetit?

Nici unul nu-l cunoaște, însă, ne făgăduim să-i luăm urma, să-l descoperim și d'o fi chip, să-i facem cunoștința.

Mie, vă mărturisesc, că-mi sbârâia inima de bucurie că voiu avea odată pe lună revista «*Diana*», în care mi se vor da articole serioase despre vânătoare și ici-colo și bucăți literare, cu subiect vânătoresc.

Până la Ciocănești reușisem să învăț strofele și apostrofele din pagina 4 a revistei și toată ziua i-am cicălit pe cei ce greșiau câte un foc. E atât de drăguță această glumă versificată, încât nu mă pot oprî de a o reaminti celor ce au avut la timp No. 1 al revistei «*Diana*» și o reeditez pentru plăcerea tineretului vânătoresc:

S' A D U S

«Să împânzim răzorul, că uite Stop pon-
[tează!

«Acuma își ia sborul. . . *pitpalacul*.

«Pe partea cei-laltă Georgescul. . . la

[dreapta!..

«Incet. . . acuma saltă. . . e *iepure săracul!*

«Petrescul te-aține. . . pac, pac, răsună

[valea...

«O! ho! s'a dus cu bine. . . *s'a dus*. . .

[lua-l'ar Dracul.

* * *

A trecut multă vreme. Către sfârșitul anului 1908, cu ajutorul unui mare protector nevânător, am fost instalat într'un biurou al Creditului Rural, sub înțeleapta cărmuire a unui mare vânător, actualul președinte al societății «Diana».

Curând după venirea mea în «Credit», mă pomenesc într'o zi la fereastra

I. Sagasta Bălănescu

Inițiatorul și prop. Rev. DIANA.

biuroului cu o figură de om tânăr, bălan, cu ochii vioi și surâzând, întrebă cu bunăvoință:

— Cine e noul nostru coleg? și-mi spune numele.

Eu mă grăbesc să-i întind mâna și fără să știu cum, îl întreb:

— D-ta ești d-l Bălănescu?

Așa i-am făcut cunoștința lui I. Sagasta Bălănescu și din acel moment am rămas prieteni.

În numărul din Ianuarie 1909, am publicat un articol în revista «Diana», iar pentru numerile următoare, care au apărut până în preajma războiului, am fost colaborator stăruitor al amicului meu Sagasta.

Războiul... vârsta... sau alte dureri au grăbit moartea iubitului nostru prieten?... nu știu! Umbra lui

însă va fi tresărit de mândrie, văzând că acea dragă alcătuire — opera lui — *Societatea «Diana»*, trăește, prosperează și este condusă astăzi de însuș fostul lui cârmuitor și protector din «Creditul Rural», d-l Dinu Brătianu.

12 Septembrie, 1927.

Seniorul vânătorilor bucureșteni, d-l Tașcu Teoharie ne comunică, că mult regretatul nostru colaborator — căci a colaborat și la Revista Vânătorilor — a fost nu numai un aprig luptător al cauzei vânătoarești, dar și vânător celebru, care în viața lui a vânat 16 urși, 64 mistreți, 2 cerbi, 18 căpriori, pe lângă mult vânat mic răpitor. Iar la vânatul de sbor a fost unul din cei mai buni trăgători.

Nota redacției

† SAGASTA BĂLĂNESCU

De curând s'a stins din viață neuitatul meu prieten Iancu Sagasta Bălănescu, la moșia Căiuți din județul Bacău — unde se stabilise — loc plăcut lui și pe care l-a colindat cu pușca multă vreme și de pe unde a adus multe trofee de vânat mare.

Coleg cu el la «Creditul Rural» de peste 30 ani, fondatori — împreună și cu alți prieteni — ai Societății de vânătoare «Diana», îmi aduc aminte cu multă plăcere de timpurile când am pus bazele societății în Februarie 1903. Câtă dragoste avea el de această grupare de vânători și cât foc a depus el pentru înălțarea «Dianei». Câtă muncă a dat pentru ridicarea prestigiului ei și cât a servit-o de mult, spre a o face cunoscută, mai ales prin editarea revistei «Diana» al cărei proprietar și redactor era. Articolele lui erau mult apreciate și l-a făcut cunoscut și pe el și Societatea în toată lumea vânătoarească, și, deși de pe urma revistei a pierdut destui bani, el n'a ținut cont de acest fapt, ambiționând

ca «Diana» să ajungă acolo unde doriă el. Și a ajuns.

Deși se retrăsese la Căiuți, gândul lui tot la «Diana» era, și atunci când venia la București, nu era seară să nu fie între noi.

Bun camarad de vânătoare și de societate, lipsit cu totul de patimi, el n'a avut decât prieteni. Cine l-a cunoscut nu s'a mai despărțit de el. Deaceea știrea morții lui ne-a îndurerat pe toți.

Eu care am atâtea amintiri frumoase dela acest minunat tovarăș de vânătoare din cei mai frumoși ani ai tinereții nu-l voi uita, precum nu-l vor uita nici ceilalți prieteni.

Am regretul că n'am aflat de moartea lui, decât la înapoierea mea — nefiind în București — și astfel n'am putut să mă duc să-l văd pentru ultima oară.

Să-i fie țărâna ușoară!

12 Septembrie, 1927.

NAE POPESCU

DELA CONCURSUL DE FOXTERRIERI DIN TG.-MUREȘ

Premiații cu premiul I, II și III.

C O C O R I I

(DUPĂ H. LÖNS)

In românește,
de Dragoș Navrea, profesor

OAPTEA e caldă, moleșitoare. Un vânt innăbușitor adie deasupra fluviului și pătrunde în desișul ierburilor de pe malul Nilului. Țânțarii amuțesc, rațele flecăresc în stufărie și-o rândunică de noapte țipă forfotând în sus și'n jos.

Acolo, unde fluviul se desparte în trei brațe, începe o bancă de nisip, lungă și lată. Pe această plajă se găsec treizeci de păsări, lungi în picioare; cu capul vârit sub aripi moțăesc afară de una, care este de pază. Ea stă cu capul sus și pândește în întunerecul nopții, ciugulindu-și din când în când penele.

În depărtare se aude un tunet innăbușit și-apoi răsună un glas de trompetă asurzitor. Cocorul-sentinelă nu se sinchisește. Răcnetul mânios al leului, sbieratul elefantului nu-l supără; nu-l interesează nici sgomotul din desiș, nici pleșcăitul din apă și nici gâfăitul din capul băncii de nisip. Sunt hypopotamii, uriași pașnici.

Toate acestea nu însemnează nimic.

În valurile apei însă se produce un mic sgomot, ce vine tot mai aproape. Sentinela întinde gâtul, tot mai lung, apleacă capul într'o parte, dă din aripi și cu un strigăt scurt dă semnalul de alarmă. Vine crocodilul vâslind către insulă. Deodată toate pliscurile sunt scoase din puful aripilor; treizeci de gături se întind, treizeci de strigăte mânioase răsună, astfel, că și cei zece elefanți cari fac ravajii prin ierbăria înaltă, stau locului, ridică trompa și prind vânt, spre a se convinge, dacă este curat aerul.

Un punct roșu înfocat răsare deasupra mlaștinilor de papyrus. «*Kirri, kurri, kri*» strigă cocorul-sentinelă; «*kurri, kri, kirri*» răspund, deșteptându-se ceilalți. «Sus! Spre casă! Ura!» Iși iau avânt, întind aripile, trec deasupra Nilului; își iau sborul tot mai sus, mai întâiu în dezordine și-apoi cei mai bătrâni și puternici orânduindu-se lângă cocorul-sentinelă, care a luat conducerea, iar restul trecând la locurile lor. Înșirați în formă de ic își îndreaptă sborul către soare, călăuza drumului lor, al cărui disc alungă ceață în adâncime.

Din treizeci de pliscuri răsună de sus: «*Krui, kurr, kirr, karr, korr, kirri*!» Ura! Africa! Rămâi cu bine Nil alb cu desișurile tale de papyrus. Rămâneți cu bine elefanți, hypopotamii; voi câmpuri semăcate cu meu; voi câmpii întinse de iarbă rămâneți cu bine! Noi mergem spre casă, peste țări și mări, peste munți și râuri. Rămâneți cu bine! La revedere la toamnă! «*Korr, karr, kirr, kurr, kirri, krui!*»

«*Krui!*» avertizează conducătorul și se ridică mai sus, iar ceilalți după el. Oamenii negri de jos sunt nepericuloși, o știe prea bine, dar cortul ce apare mai încolo sub salcâmi umbreliți și oamenii cu fața albă, ce stau lângă cort, îi dau de bănuț. «*Körr*» poruncește el. «Sus, mai sus!» și vâslește din toate puterile. «*Orr!*» Nu v'am

spus eu? înjură el, căci cu un prelung «Piuuu» un glonte taie văzduhul, trecând pe lângă caravana cocorilor și-apoi veni un al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea glonte. Acesta din urmă nimeri. «*Irr!*» țipă o femeiușcă, căreia glonteii îi perforează aripa. Ea rămâne din sbor și se coboară. Tovarășii ei cad numaidecât din rând și o însoțesc cu strigăte de frică și înfuriare. Dar se ridică iarăș și ocărind brutalitatea oamenilor de jos, ceata se urcă așa de sus, că nici un glonte nu o mai poate ajunge; se orânduiește din nou și-și continuă drumul în rânduri strânse.

Trecură două ore. Demult au dispărut în urma lor desișurile verzi cu apa argintie. Drumul duce peste stepa galbenă, prin al cărei măraciniș se zăresc girafele, trece apoi peste regiuni stâncoase, pe unde pavianii caută gândaci. «*Orr!*» zice conducătorul, iar un bărbătuș bătrân îl schimbă, căci locul din fruntea cârdului este cel mai greu. Sborul se îndreaptă tot mai sus, spre straturile de aer mai răcoroase, căci stepa reflectează prea multă dogoreală. Un gol de aer îi silește să se ridice și mai sus, unde vântul este mai constant.

Astfel își fac drumul cei treizeci de cocori. Numai când și când, dacă obosește vreunul din ei, răsună strigătul său; atunci întreaga ceată sboară mai încet, până ce tovarășul prinde puteri. Deasemenea se încetinește sborul, când se schimbă conducătorul. În chipul acesta trece ziua întreagă. Numai după ce soarele se ascunde după munții întunecați, se scoboară cârdul în formă de spirală, face cercuri mari strigând tare, și ajunge la pământ. Stomacurile se îndoapă lacom cu frunze, fructe și lăcuste, până se potolește foamea; apoi se ridică cu toții, sboară spre râu, unde-și astâmpără setea, ca mai pe urmă să-și caute o bancă de nisip ca loc de popas peste noapte. Aici își dichisesc penele, mai stau puțin de povești, răspund cu bucurie semnalelor date de alt cârd de cocori, care poposește mai la vale pe altă insulă, înfârșit își vâra capul în pene, afară de doi, cari fac primul rond și se așează la odihnă.

Desdediminează sunt deșteptați, «călătorilor le stă bine cu drumul». Cârdul trece prin regiunea dintre Valea Nilului și pustie, peste țara Arabilor, călători și ei pe cămile cu picioarele lungi. Din nisipul întinsului, răsar piramidele încremenite, cimitire părăsite reamintesc vieța trecută, palmieri se reoglindesc în valuri, prin cari vapoarele se mișcă a lene, un oraș împeștriat se apropie, ca apoi să rămână în urmă. Soarele apune iarăș și de rândul acesta popasul se face pe o insulă, unde cârdul este primit cu strigăte voioase. Aci sunt adunați peste o sută de cocori, separați în mici grupuri germane, daneze, norvegiene, finlandeze și rusești. Se începe o îndelungă gâlceavă, până când comandantii fac liniște, sentinelele trec la posturile lor și-apoi totul adoarme.

Odată cu răsăritul soarelui un cârd se atașează celui-lalt pentru a face sborul în comun.

În drum întâmpină o mulțime de greutate. Un vârtej provocat de furtună rupe rândurile și numai după îndelungate chemări și țipete se regăsesc iarăși tovarășii. Lipsesc însă o duzină de camarazi, pe cari i-a aruncat furtuna în mare. Alții au fost bătuți de viscol, pe când treceau Alpii, înmormântându-i acolo. După ce cârdul înnoptă obosit și flămând pe câmpia întinsului șes, doi cocori nu mai puteau continua călătoria, când ceilalți se pregăteau de drum. S'au sfătuit mult, ce să facă cu cei doi neputincioși: să fie omorâți sau să fie lăsați în urmă. Infine li se porunci să se atașeze proximului cârd ce va veni. Indurerăți și timizi strigau după tovarășii lor cari și-au luat sborul pentru continuarea călătoriei. Cei doi însă n'au mai ajuns acasă. Unul fusese împușcat în aripă de un vânător, celălalt nu se mai putea atașa nicăiri, eră prea obosit; încercă să meargă singur mai departe, dar într'o noapte fu izbit de un aeroplan și căzu zdrobit într'un oraș oarecare.

Societatea călătoare număra o sută treizeci și trei de capete, când se găsiă pe insula din delta Nilului, dar nu erau mai mult de optzeci, când au trebuit să se despartă între Rin și Maina. Ceata cea mai mare o luă spre răsărit, cârdul mai mic porni spre miază-noapte și între aceștia se găsiă și cocoșul cel bătrân cu muerușca lui, care în preseara plecării din nisipurile Nilului Alb eră de sentinelă. Această pereche a mai avut însoțitori, până unde râul Aller mai curge prin luncile mari, dar deaci a rămas singură, deoarece ceilalți zece însoțitori s'au îndreptat spre vechile lor locuri de clocit. Numai un bărbătuș de vreo doi ani nu se putea despărți de ei, ceeace însă bătrânului cocoș nu-i conveniă. Deși în decursul îndelungatei călătorii bărbătușul eră foarte amabil cu tânărul confrate, acum, devenind gelos, eră cât se poate de dur față de el, până când în sfârșit îl alungă din mlaștina sa, pe care el o stăpâniă și unde nimeni nu mai aveă ce căută.

Totuș o săptămână întreagă mai trebuî să bage de seamă, deoarece seară de seară se coborau pentru popas trupe călătoare de cocori, printre cari totdeauna se găsiău bărbătuși neîmperechiați. Astfel în fiecare dimineață eră gâlceavă și bătaie mare, până ce trecu timpul migrațiunilor și bătrânul cocoș putu să se bucure de liniștea căsniciei sale. Și eră atât de fericit, încât dimineața cărâiă de răsună păpurișul în lung și în lat. Apoi întindea aripile, își luă avânt, ridicându-se în aer și dând târcoale soției sale; în trufia sa adună mănunchiuri de iarbă, pe cari le asvârliă în văzduh și eră nebun ca un cocoș tânăr, încât cocoșii de mestecăn se opriau în bătaia lor, mirându-se, iar bătrânul țap, ce se ținea pe aci, făcea văzând toate astea, o mutră caraghioasă.

Se putea, ca cineva să nu fie vesel acuma, când în stufulie este atât de plăcut, când ciocârliile își înalță cerului cântecele lor și piuitorii glăsuiesc; salciile se împodobesc cu aur și mestecăni se îmbracă în noua lor haină verde? Pe aceste plaiuri cocorului nostru îi plăcea mai mult, decât pe meleagurile Africei, cu toate că viermii nu erau așa de grași și melcii așa de mari, ca cei de acolo. Aci este aerul mai curat, soarele mai binevoitor și luna mai prietenoasă; nu sunt nici cro-

codili, cari să se furișeze prin apă, pândind cocorii adormiți și nu sunt nici vulturii, cari să se asvârle din văzduh asupra prăzii ochite. Cocorul nu se teme de șoimul ce umblă prin stufulie după cioare și rațe, nu se teme nici de vulpe, căci și-a ales ca loc de dormit un petec de pământ, înconjurat de gropi pline cu apă, pe cari vulpea le ocoliă. Deaceea este el așa de fericit, că în fiecare dimineață trâmbiță, joacă și de dragul neveste-si face fel de fel de caraghioslăcuri.

Intr'o zi, pe când bărbătușul țopăiă înaintea muieruștii, îngânând «kurr» și «kurr» și «kör», femeiușca nu se bucura de glumele sale, ci zise: «Onk, onk!» adică: «Ah! lasă-mă în pace cu prostiile tale! Eu am altă treabă mai importantă!» Și înnotând prin noroaie către desiușul dintre cele două râulețe ale mlaștinei, își găsește un trunchiu vechiu de arin și-și adună aci bețișoare și frunze, rogoz și papură, iarbă și rădăcini, pe cari le aranjează cu îngrijire; se urcă pe ele și se întoarce în așa fel, că se formează o moldă adâncă și rotundă; mai ciugulește deaci, mai potrivește dincolo, până când în sfârșit se face cuibul.

Deacum cocorul nu se mai depărta ca mai înainte; eră foarte liniștit și calm, întocmai ca muierușca sa, rămânând mai mult acasă. Muierușca însă aveă alte ocupațiuni. Ea se furișă într'acolo, unde vâlceaua depune nămol subțire de turfă, luă cu pliscul nămol de acesta și își unse penele de pe spate, până se murdări în așa chip, că nu se mai putea distinge de pământul întunecat și de vreascurile cuibului, când ședeă pe cele două ouă mari, verzui, pătate cu brun și cenușiu. Ea clociă de zor, iar el sta de sentinelă. A fost vai de hermelina, care se apropiase de cuib, căci fără să se mai poată feri, primi o lovitură din pliscul cocorului, de o luă la sănătoasa în spre ascunzătorile desiușului. Dar nici rața sălbatecă, ce veniă cu plozii ei și nici iepurele, ce țopăiă prinprejur, nu erau tolerați. Iar dacă femeiușca trebuia să-și părăsească cuibul pentru a-și căută hrana, bărbătușul îi luă locul și se îngrijii să nu se răcească ouăle.

Intr'o bună zi piuî ceva sub muierușcă și când ea se ridică, răsări un cioculeț ascuțit și galben din găoacea spartă a oului. Mama crăpă repede găoacea și apărî un lucru mărunț, ud, sbârilit, galben, ce piuiă intimidat și se gudură sub aripile mămă-si. În ziua următoare veni pe lume odrasla de-a doua, iar a treia zi găina își conduse puii în locul, unde tufișul este mai des și unde nici uliul și nici vulturașul nu-i putea zări din sbor, unde nici vulpea și nici dihorul nu se putea apropia, fără să facă sgomot. Pe când bărbătușul eră de pază, femeiușca făcea lecțiuni cu puii; îi învăță să caute gândaci și melci, să ciugulească larvele muștelor din turfă, să prindă lăcustele din iarbă. Ii învăță, care fructe și muguri sunt bune de mâncat și care nu sunt de luat în gură și se repeziă cu furie asupra viețuitoarelor mărunte, care îndrăzniău să se apropie de odorurile ei.

Micile odrasle creșteau, prosperău văzând cu ochii, ciocul se măria, picioarele se lungiau, aripile se acoperiau cu pene și semănau tot mai mult cu părinții. Infine puteau să joace și să sară întocmai ca bătrânul,

băteau din aripi și încercau să se ridice, dar cădeau iarăși la pământ. Unuia îi succese apoi să se avânte, sburând o bucățică însoțit la dreapta de tatăl și la stânga de mama lui. Din zi în zi mergea tot mai bine și într-o dimineață cel mai mare dintre pui sbură dealungul stufăriei; înapoi însă nu putea veni prin aer, ci o luă pe jos. Trecu însă prin mare pericol, căci copiii din coliba învecinată l-au observat și umblau să-l prindă. Cât p'aci să pună mâna pe el, când bătrâna mamă văzu necazul, se prefăcù, că este schioapă și trecând prin dreptul copiilor îi ademeni în altă parte, în timp ce cocoșul veni în ajutor și salvă puișorul din ghiarele pericolului. Mare le-a fost mirarea băieților, când bătrâna se ridică în aer și sbură mai departe.

O săptămână mai târziu cocorii cei tineri aveau penajul complet; însoțiau pe bătrâni pe câmpii și livezi, unde găsiu multe fructe, melci, broaște și lăcuste. Seara, când se întorceau la culcușul din stufărie, își încercau gușulițele și subțirel de tot răsuna glasul lor, față de tonurile adânci ale bătrânilor. Ei se bucurau de viața, ce o duceau în stufărie, se îngrășau cu muguri, fructe și viermi; nu mai erau așa de timizi, deveniau din ce în ce mai independenți și frică le era numai de oameni.

Cu încetul se scutură florile, se îngălbenesc ierburile mlaștinei, fructele se coc și-atunci cocorii noștri încep să fie stăpâniți de o mare neliniște. Până noaptea târziu își ascuțiau glasurile și desdedimineață sburau deja încoace și încolo. Și în amurgul unei toamne timpurii, când nu mai conțeau din cârâitul lor, veni de sus din ceruri acelaș strigăt. Strigau tot mai tare și tot mai răspicat și li se răspunde de sus: «*Kurri, kri, kirri, korr!*» Sus! Spre Africa! Fiți gata! O duzină de cocori coborî aci și rămase locului la o mică depărtare. O bucată de vreme cele două partide se priviau tăcut și cu neîncredere, dar apoi bătrânul nostru salută călduros pe oaspeți și în curând se împrieteniră cu toții.

Străinii au făcut un popas de o zi, aveau nevoie de repaus, căci veniau de departe. Apoi o luară la drum, iar perechea noastră din stufărie se atașă și ea, dimpreună cu copiii. Cu cât sburau mai departe, cu atât cărdul creștea și pe când se îndreptau spre Alpi ei numărau peste două sute de capete.

De sus strigau cu înduioșare: «*Kurr, quorr, quarr, krui!*» Rămâi cu bine patrie, noi mergem spre Africa! La revedere!

DELA CONCURSUL DE FOXTERRIERI DIN TG.-MUREȘ

Juriul

BRACONAJUL ÎN FRANȚA

de Horia C. Bucovineanu
Student

ÎN FRANȚA ca și la noi, lumea vânătorilor se plânge și cere măsuri contra exterminării vânatului. Diminuarea vânatului, fie sedentar sau de pasaj, înregistrează în statisticile respective, cifre îngrijitoare. Bogăția de altă dată, a vânatului în general, pune în ne-

dumerire masa vânătorilor! Nu dau rezultate satisfăcătoare intensivitatea elevajului și repopulării terenului cu reproductori conform necesității, cantitatea (numerică) înregistrând scăderi vădite.

Sunt regiuni unde prepeșița sau potârnichea face ade-vărate excepții cu toată sânguința depusă de diferitele societăți de vânatoare în a le fixa.

Există deci, o cauză! Sunt indivizi cari din imposibilitatea de a acoperi costul permisului de vânatoare sau sustragerii sale de a plăti taxele în legătură cu dreptul de a vâna etc., s'au obișnuit a vâna în orice epocă și fără scrupul.

Massa acestora sunt dăunătorii de cari se plânge mulțimea vânătorilor.

Contra lor, există în Franța lege severă, regulamente, bine și prompt aplicate. În același timp corpul de gardă alcătuit și instruit special, este în ofensivă zilnică. Nu sunt zile, în care procesele-verbale să nu fie primite de prefectură sau poliție. Poliția, corpul jandarmilor, gărzile de barieră¹⁾, paznicii de vânatoare etc., duc ade-vărată guerilă cu toți aceia ce noi numim braconier (*Le braconnier*).

Aceștia formează numărul cel mare de animale incorijibile, de detracți profesionali, massă informă de distrugători asupra cărora legea franceză a deslănțuit dela început condamnările «avec sourssis»²⁾.

Sunt de origine veche, se numesc aici *antici braconieri*, bine organizați în *breaslă*, desvoltați ca număr și specialități în centrele populate. La Paris, Bordeaux, Marseille, etc., sunt focare de braconieri în contra cărora poliția și aparatele represive lucrează pe capete la stârpirea acestui rău de nemchiptuit.

Odată sezonul de vânatoare deschis, piețele sunt bine aprovizionate cu vânat; nu de multe ori se văd cantități considerabile din cele mai rare varietăți, etc. Franța dispune din păcate, de două categorii de braconieri: *braconieri de vânatoare în stil mare și ciușiști*. Aceștia din urmă în genul borfașilor bucureșteni sau cum li se mai zice «*hoși de bună-dimineață*».

Pentru a vă forma o mică idee, iubiți camarazi, voi u cita cazuri concrete.

* * *

Populația rurală din împrejurimile Parisului, mai toți lucrători, se cunosc între ei, întâlnindu-se de obicei la cârciumă. Aici se aranjează afacerile de orice natură; bune sau rele.

Cel nemulțumit de câștigul produs de munca cinstită (8—15—25 fr. zilnic) recurge la expediente pasagere în a câștiga mai mult. Evident, expedientele și trucurile la cari a recurs spre a câștiga câțiva franci în plus, sau epuizat.

Plângându-se cârciumarului de greutatea vieții, i se dă un sfat! Iată-l angajat în ceata braconierilor profesioniști. De regulă proprietarii de cârciumi din imediata vecinătate a halelor sunt cei ce aprovizionează cu vânat, cumpărându-l cu 40—60% sub cursul pieții.

Dealtfel vieța de braconier este teribilă; oboseală la exces, frica și groaza temniții îl transformă schimbându-l aproape în întregime, moartea ce-l pândește la orice pas, contingentul de morți între braconieri sare în ochii oricui. Sunt 8—4 zile când în apropierea moșiei socrului meu, garda de vânatoare a dat morții trei indivizi.

Organizațiile lor sunt numeroase, formate din mici nuclee de 3—5 inși, având ca loc de întâlnire o cârciumă al cărei patron le plătește cu bani gata produsul muncii lor. Aici se înțeleg asupra orei, locului și naturii vânatului în noaptea următoare.

De acord asupra celor ce au de făcut, se întâlnesc mai târziu spre a-și comunica *impresiile*, adică ceace cred că le-ar putea împiedeca braconarea.

Ultimele decizii sunt luate; la 10—12 noaptea în locul fixat, sunt prezenți. Mai toți armați cu arme percusiune centrală, gata de a culcă pământului pe primul ce li s'ar opune. În plus, poartă cu ei aparatele necesare conform naturii vânatului.

Presupun o vânatoare de iepuri. Braconierii în număr de 4—5 au adus cu ei 2—3 nevăstuici¹⁾ (fie de Anglia sau indigene) cu dresaj special în a gonii, omorî și aporță în acest caz, iepuri găsiți în interior.

Se înțelege că aceștia cunosc la perfecție terenul unde vor *lucra*, știind ce anume vânat se găsește.

Ajunși la găurile unde bieții urechiați (lapin) se cred de multe ori în siguranță, examinează cu ajutorul lanternelor urmele de ghiare «*ieșiști*» sau «*intrați*».

În cazul când sunt prea multe urme din cei «*ieșiști*» se începe o goană tactică în a pune în mișcare iepurii din acea regiune. Sunt obligați — pentru reușita întreprinderii — în a umbla făcând oarecare tapaj, mai toată noaptea. Dinspre ziuă se așează la fiecare deschizătură o plasă cu ochiuri de 8—12 cm. Se introduce în interior

¹⁾ Barierele orașelor sunt păzite de servicii speciale în a încasa taxele la cari sunt supuse alimentele etc. ce se introduc. Tot aceștia au obligația de a controla (f. rare ori) pe vânători.

²⁾ Avec sourssis = Executarea imediată a pedepsei.

¹⁾ De fapt sunt un fel de dihuri (mustella furo, pe nemțește: Fretchen) cari gonesc lapinii din vizuini; dar ca să nu-i ucidă, li se pune un fel de botniță, fiindcă dihorul dacă îi reușește să ucidă vre un lapin, îi bea sângele și apoi se culcă în culcușul cald al iepurașului și adoarme. De al aporță, nici prin gând nu-i trece.

kiki, nume dat în general nevăstuicii dresate pentru acest soi de vânatoare.

Imaginați-vă cecece se petrece la 1—3 m profunzime în besna pământului. Bieții iepuri simțind dușmanul cel mai sângeros al neamului lor, caută scăpare prin galeriile subterane. Ieșind, cad în plășile ce au fost plasate la fiecare gaură. Iată prinși în câteva minute, 8—12 iepuri. Nemai fiind nimic, *Kiki* iese afară spre a reintra în geanta special construită de demnul stăpân. Operația se repetă până la ora 4—6 dimineața în care timp s'au prins cam 15—35 sau chiar 40 iepuri, fără a trage un cartuș, a plăti o centimă Statului sau proprietarului de teren.

Am asistat și urmărit cu atenție o astfel de... vânatoare, dealtfel, fiind autorizată de lege!!! Cine are teren poate vâna pe proprietatea sa cu astfel de procedee!!! Astfel de întreprinderi nefaste au dat gata Franța, exterminând în mod sigur ce a mai fost pe timpuri, din care cauză, astăzi un iepure sau fazan nu costă nici mai mult mici mai puțin de... 36 franci!!

La prinderea prepeliții se fac adevărate curse, carnații din cari braconierii pleacă cu sacii plini. Se servesc de plase lungi de 16—30—50, înalte de 4—6 m; ochiuri de 33/4—6 cm confecționate din sfoară de in foarte fină și rezistentă. Capetele sunt sprijinite pe trestie de bambus alb, rezistent și ușor. Târăște plasa cu una din baze pe suprafața terenului, iar cel de al treilea *tip*, cheamă cu ajutorul a două aparate, fie prepelița fie pitpalacul. Apelurile se succed până când numărul celor ce răspund se crede oarecum important. Se lasă plasa brusc pe teren. Vai! Sub ea se sbat între 50—100 bucăți din ambele sexe!!! Și... nu au terminat.

Culese toate, se reîncepe strigarea altora, ce la rândul lor vor garnisi sacii.

Tot astfel și biete potârniche. Nici ele nu sunt scutite de tributul în natură.

*Le drap des morts*¹⁾, lung de 25—35 m, larg de 5—8 m, cu ochiuri de 5—9 cm, lucrat din sfoară de in, bine întrebuițat, rade aproape complet regiuni renumite în potârniche. Noaptea noroasă și mai cu seamă ploaia le facilitează prinderea.

Cocoșii sunt strigați cu ajutorul «apelului», la cari se întrec a răspunde mai toți ce se află în vecinătate. Fileul lăsat pe teren, acoperă 10—25 bucăți ce se agită în a căpătă libertatea, de sub plasă.

Unul sau doi din indivizi, intră sub fileu spre a culege tot cecece a acoperit. Ori, cum potârniche costă 15—18 fr., au câștigat în câteva minute 200—350 fr.!

La prinderea fazanilor întrebuițează gazele asfixiante lejere. Tub lung de 1,50 m prevăzut cu fitil arderea înceată, degajând gazele înăbușitoare se apropie în mod progresiv de craca unde doarme fazanul. Căzut jos în nesimțire trecătoare, se redeșteaptă mai târziu în geanta braconierului.

La unul din aceștia, am putut vedeă, cel mai superb fazan de China, măsură 2,10 m dela ochi la extremitatea cozii.

Porcul mistreț se prinde cu ajutorul revolverului plat,

armă de fixaj, cal. mijlociu (între 16—12), încărcătură 5,50—7,50 grs, pulbere neagră supra-fină, alice șevrotine 000 (lungimea țevii 28—35 mm).

Loviturile produse la 50—60 m sunt de multe ori perforante!!

A descrie diferitele procedee de a braconă și alte chestiuni de detaliu, nu este cu puțință pentru spațiul restrâns al revistei. Mă mărginesc a trece în revistă perfecțiunea procedelor uzitate de braconierii apusului, lăsând pe camarazi a cugetă asupra rezultatelor ce poate aveă asupra economiei naționale și asupra noastră... a vânătorilor!

Franța are legi represive, contra procedeele de a prinde, contra lor și contra împuținării vânatului atât cel sedentar, cât și în a ocroti pe cel de pasaj.

Cel mai ușor proces-verbal atrage pedeapsa de 25—35 fr. amendă.

La noi, dacă nu mă înșel, judele pronunță amendă de... 10 lei!!¹⁾

Pentru chestiunile mai grave legea nu mai ține seamă de este un recidivist sau nu și îl trimite la «violon»²⁾ pentru 90—150 zile.

Locuința braconierului plină de sfori, sârme, lațuri și curse, veșnic reparate de soția și copiii săi, dă impresia unui arsenal în activitate.

Braconierilor din trecut ca și celor actuali se dato-rește marea lipsă de vânat. Sunt regiuni unde braconierii nu s'au fixat și ca probă evidentă, se găsește vânat variat și îndestulător.

Vânătorii nu găsesc în 2—3 zile decât un biet iepure semi-sălbatec (*lapin*). Marile cheltueli ce sunt obligate a suporta societățile de vânatoare, cu repopularea terenurilor, nu dau roadele așteptate. Astăzi s'au plasat 100—150 perechi potârniche sau iepuri ca după 15—20 zile să fie reduse cu 70%.

Evident, între braconierul de orice categorie și *corect* nu poate există prietenie sau scuză pentru odioasa manevră.

Contrariu, braconierii sunt și rămân de regulă în strânse relații și amicitie cu acei cărora datoria le cere a împiedecă și urmări delictule.

Neseriozitatea și lipsa de «sentimentul datoriei» acestora din urmă încurajează răul...

Aici ca și la noi, *domnul șef*, ar mânca... un iepure; fistichiul gust, i-a venit ca la femeia însărcinată, tocmai în epoca amorului sau împerechierii iepurilor, când un foc de armă a răpus 4—6 progeneruri!!

Felul cum se vânează în Franța este și rămâne departe de blagoslovita Românie.

Pe masa vânătorului franțuz, găsești: corb, cioară, gaiță, coțofană, ciocănitore, vrabie etc., în sfârșit, tot cecece... sboară!

Lipsa de vânat i-a obligat să se obișnuească, a fi mulțumiți, cu ce providența i-a scos înainte; posibilitatea de a alege...

Lișița sau găinușa de apă ating prețuri de dropii. Și mă întreb cu drept cuvânt: mâncat-a un franțuz dropie? Să poftescă la noi!!

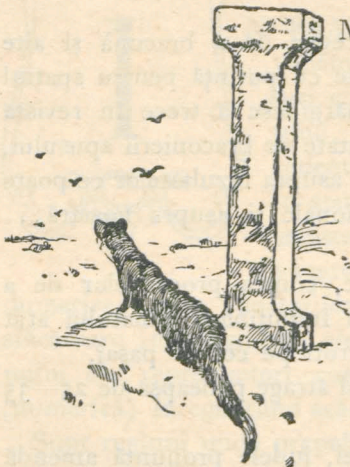
¹⁾ Le drap des morts = Sinonim dat fileului întrebuițat de braconieri.

¹⁾ De fapt ceva mai mult, dar tot o sumă derizorie. N. R.

²⁾ Violon = La răcoare.

RĂSPUNS D-LUI GEORGE SCRIOȘTEANU

Iubite Amice!

MI PARE foarte bine că mi-ai scris. Văd din această scrisoare, că sunt vânători, cari mă înțeleg, cari n'au înțeles greșit principiile mele. Atât mai bine îmi pare, că această scrisoare mi-ai scris-o tu, amatorul copoiului, dar nu apărătorul fiarei, pe care eu o numesc cu drept — *bestie*.

Vânătorul e un cosmopolit, dar — cu toate că se pare a fi ceva paradox, o contradicție — un cosmopolit naționalist. Noi vânătorii suntem toți prieteni, preoții aceleiași zeite. Eu d. e. am prieteni printre vânătorii români, italieni, germani, slovaci, ba chiar și printre cehi și am dușmani și printre vânătorii unguri.

Din toate articolele mele scrise în revistele maghiare, române, italiene, germane, slovace, e evident că sunt ungar naționalist și niciodată nu condamn pe vânătorul care se declară, ca fiul țării sale, naționalist. Iacă, dacă-ți aduci aminte de disputa mea cu ing. Andrei, poți vedea și din acel articol, că eu nu sunt contra câinelui de vânătoare indigen român. Căci tocmai acolo am zis: «Mare greșală ați comite vânători români, dacă ați da afară tot ce e indigen și ați adora tot ce este străin. Creați-vă câinele indigen, național, etc.»

Dacă copoiul român (cred că e de origină tătar) e bun, nu-l dați afară, regenerați-l, prăsindu-l selecționând și creați o rasă de câini gonitori — pentru terenurile unde câinele gonitor e la loc — dresabili.

«Din discuție se naște lumină». E drept. Din această discuție am aflat că aveți câini gonitori indigeni, că sunt vânători români cu mentalitate corectă; că sunt «stricători», cari vânează cu *bestie*; că mulți cetitori ai articolelor

mele m'au înțeles greșit și vice-versa sunt și cetitori, cari m'au înțeles bine, cari cunosc mentalitatea mea, principiile mele, intențiunile mele în interesul vânătorilor români.

De multe ori gândiam, cugetam, când eram pe cale să scriu câte un articol pentru Revista voastră: «Eu sunt ungar, trăiesc în Ungaria, ce-mi pasă mie de vânătoarea română; n'am nici un folos, nici un interes să mă pun în fruntea celor cari luptă în favoarea vânătoarei, kynologiei române!» Răspunsul eră totdeauna acela, care mi l-ai scris tu în scrisoarea ta:

«Teiul, sub care ne-am jucat și Ulița copilăriei nu se pot uita, vai, niciodată!»

Accentuez, că eu sunt de neam ungar, că sunt ungar «înfocat», dar nu voiu uita țara în care m'am născut, unde am trăit până la etatea de 14 ani.

14 ani: copil; dar un copil dejă destul de matur, ca să-și păstreze amintirile.

Eu, din partea mea, sunt gata să colaborez și mai departe. N'aș fi bărbat, dacă aș lăsa un lucru început fără să-mi dau silința de a completa opera inițiată de mine însumi.

Cu călduroase salutări,

Otvös Balázs, Szödrökös, Ungaria.

Nota Redacției. *Prin aceasta socotim de încheiată discuția iscată în jurul copoiului. Dealtfel, pe această temă s'a mai discutat mult în diferite reviste cinegetice, nici când însă dând și soluția dorită. Părerea noastră este, că un adevărat vânător, va și întotdeauna să-și aleagă mijloacele de vânătoare, având mereu înaintea ochilor binele contingentului de vânat de pe teritoriul său.*

Mulțumim onorațiilor colaboratori pentru munca ce au depus în interesul luminării cauzei, însă tocmai chestiunea copoiului, sau mai precis al câinelui gonitor este atât de dificilă, întrucât pentru soluționarea ei este încă nevoie de foarte multă observație, foarte mult studiu, iar până atunci, orice discuție în jurul ei este sterilă, neputând avea, decât un caracter academic.

CÂINII HOINARI de Corneliu G. Cosma
Teiuș

U NESPUSĂ bucurie citesc și recitesc articolele scrise cu atâta ardoare, care cer reglementarea câinilor hoinari.

În raportul societății noastre încă este o scenă tragicomică — destul de tristă — din cauza câinilor hoinari. Omul caută a aduce la îndeplinire legea pentru protecția vânatului dar neavând încotro, trebuie s'o ia la fugă cu legea în buzunar!...

Cu ocazia unei licitațiuni de vânatoare Consiliul comunal caută cu orice preț să ne impună prin contract, că ne este cu desăvârșire interzis a le mai împușcă pe viitor, câinii găsiți hoinărind pe hotar etc., etc.

Când țăranul iese la munca câmpului, arat, plivit, grăpat, secerat, etc., când pleacă cu săcurea la pădure, la «spațir» în satul vecin, își ia cu el și «javra» (câinele), căci «cine știe la ce prinde bine»: (la noi în Ardeal, căci de! doar acum e România-Mare și eu ca român nici atâta să nu pot face!?). Când apoi țăranul este ocupat cu lucrul, câinele plictisindu-se o ia razna pe hotar *continuându-și meseria obișnuită!*, din a cărei rezultat nu odată împărtășește și pe stăpân. Vânătorul vede câinele hoinărind singur după vânat, sau lingându-și botușorul după ouăle proaspete de potârniche, care le consumase ca aperitive după o cărnicească fragedă a celor doi pui de iepure, ș'apoi caută și pe iepuroaica care-i datorează drept recunoștință blana ei proprie.

Ei! vânătorul caută a se apropia de câine și i-ar cere permisul... dar câinele mai șiret se ține la distanță, căci o mai pățise în câteva rânduri cu alți vânători, cari îi pișcaseră pielea ici colo, din cauza lipsei de permis în regulă.

Ce să facă bietul vânător? Sau face o goană, care este costisitoare și mai ales — ca întotdeauna — fără rezultatul dorit, sau stă la pândă mai multe zile până-i vine bine. La 8 zile după multe decepții, oboseli, neajunsuri, îi surâde norocul; câinele vine, se apropie — fără bănuială — încă câțiva pași, se oprește, a simțit pe om,

se întoarce și voește s'o șteargă dar țac! și acum se culcă la pământ. Vânătorul se ridică încet, se duce de a se convinge dacă de fapt e mort, căci a mai pățit-o cu unul care deși «mort» s'a apucat după un timp iarăș de vânătoare, și apoi pleacă liniștit spre casă.

Stați!! nu s'a terminat încă scena!!

A doua zi apare în ușă un țăran cu vorbe urite. Domnule! mi-ai împușcat câinele, nu l-aș fi dat pentru... am să-ți fac proces; am să... să... să... să. După vreo trei ore de pertractări — în cari unul nu înțelege pe celălalt — te înfurii, îl rogi să facă ce vrea, îl dai afară, ba trebuie să te mai și îmbrâncești cu el. După trei luni se începe judecata, care durează mult; te costă o mulțime de parale, zile pierdute, și înfine, dacă ai apărător bun și mult noroc, scapi cu ce ai cheltuit, iar dacă nu, te amen-dează exemplar ca pe d-l B. din Sighetul-Marmației, care continuă procesul de vreo trei ani, încă de când eră în Huniedoara.

Cele de mai sus se petrec cu un om inteligent; dar ce te faci cu țărani vânători. Țăranul vânător X a împușcat câinele țăranului Y, a fost împrorocuit, a pierdut procesul, a vândut un vițel și a achitat spesele procesuale și și-a câștigat un dușman. Bun; dar ce te faci când trebuie să împuști numai 20 de câini??... să te împrorocuezi cu tot satul, să te dușmănească tot satul?? Mai bine...

Mai este un remediu: Dacă aflî un câine hoinar pe terenul de vânătoare, te duci la el, îl întrebi de numele stăpânului său, te duci și cauți niște martori, iai proces-verbal și-l înaintezi la judecătoria. După trei luni, reprimești dela judecătoria actele, cu aceea, că nu sunt legalizate. Te învârtești pe la jandarmi, dacă ai și... pe la primărie... șef de gară... faci toate formele și le înaintezi din nou. După alte 4 luni de pertractare — te bucuri prea repede — acuzatul nici nu se prezintă. Ei! mai trec 5 luni și altă pertractare în care acuzatul declară, că nu a fost câinele lui, căci poate adevărul cu Nae, Gligor, Vasile, etc. că tocmai atunci câinele lui eră acasă. Ei, judele plictisit de atâta scofală *achită pe păgubaș*. Te-ai sdrobotit aproape doi ani după acest proces care aveă să de exemplu celorlalți țărani, cari acum toți îți rād în nas...

«Fierul e cald»!! Numai des și îndesat!!

Teiuș, 11 Maiu, 1927.

DRESAȚI ȘI ANTRENAȚI-VĂ CÂINII, ÎNAINTE DE DESCHIDEREA SEZONULUI

de M. Damaschinescu, Câmpina

UTEȚI să posedati cel mai bun și cel mai scump câine — dresat după Oberländer, Hegendorf sau Paul Caillard — nu veți face mare lucru cu el, dacă tot timpul sezonului mort, îl veți ține la grajd sau aiurea și nu veți da cu ochii de el, decât în momentul când plecați la vân-

toare. Câinele nu este o mașină și poate că datorită chiar atavismului îndepărtat, sălbatec, păstrează încă o doză oarecare de egoism, încât mai repede înclină să execute ceva ce-i convine lui, decât ce convine stăpânului. Chiar cel mai bun câine, trebuie antrenat. Și nu e mare lucru, ca în timpul când nu e sezon de vânatoare, să-ți vezi câinele, să supraveghezi hrana și culcușul lui, să-l mângâi, să-l pui să facă down și să-ți aducă în mod satisfăcător, un apport ce i-ai ascuns. Atâta numai, este cel mai puțin posibil, ca să-i întreții focul sacru și să-l păstrezi atașat de tine. Și nu e greu de îndeplinit aceasta, când îți iubești câinele. În majoritatea cazului, se pune prea puțin preț pe dresaj.

Referitor la această chestiune, există la noi o mentalitate ciudată. Mai degrabă se plătește zeci și sute de mii de lei, pe o pușcă Holland-Holland sau un Purdey, decât să se dea câteva mii de lei pe un câine. Eu personal socotesc că ești mai în câștig, vânând cu o pușcă ieftină și cu un câine scump, decât invers.

Se poate observa foarte des chiar, datorită indiferenței, un câine importat sau nu, dar foarte bun, să fie ținut la grajd, sau destul de departe de stăpân și să nu fie văzut, decât în momentul când pleacă la vânatoare. Ei bine! Acest câine, orice dresaj ar fi avut, ajunge să-l uite și să devie un neascultător, care să nu mai îndeplinească cerințele unui vânător corect.

Este în interesul fiecărui vânător să-și dresseze câinele și este chestiune de oarecare urbanitate, față de camarazii cu care te duci la vânatoare, ca să ai câinele dresat. E corect și frumos să fie dresat și să-i întreții dresajul; judecând... că în loc de ansamblul acela splendid, când tot universul se concentrează la nasul prepelicarului căzut în aret, faci un infern, dacă te deranjează un altul nedresat.

Să luăm un exemplu: Insoțit de câțiva camarazi, la vânatoare de prepelițe — unde poți merge aproape unul de altul — pe o miriște bogată... nor, răcoare și dispoziție bună. E cum e mai bine, ca să savurezi pe dea'n-tregul această pațimă. Doi camarazi au câinii, indiferent ce rasă, bine dresați — al treilea, abia dacă știe cum îl cheamă. Cei doi câini buni cad în aret, fiecare separat. Al treilea se repede, sboară prima prepeliță, se năpustește după ea și nu poate trage nimeni... În interval, se comandă: sboară a doua, stăpânul câinelui bun, trage... cade prepelița; dar javra s'a înapoiat repede, a văzut unde a căzut, ca glonțul a fost la ea și a înghițit-o. Exemple d'astea se pot da cât de multe. Cei doi câini buni, văd aceasta... câinele are foarte multă înclinație de a imita și posedă și spiritul geloziei. Dacă ai continuă într'o astfel de companie, cu siguranță strici câinii cei buni.

În experiența mea, am putut să observ, că este în uz, de a se vâna cu javre. N'a intrat încă în spiritul tuturor, marele avantaj de a plăti bine un câine, pe cât posibil cu pedigree, pentru a nu mai avea dezagrame și astfel să poți gusta în liniște, farmecul partidei de vânatoare.

Ați văzut ce zice d-l kinolog Ötvös Balázs: «Vânătorul fără câine, este el însuși un câine». Prin aceasta vrea să ne arate cât de frumoasă este vânatoarea, când întrunește toate condițiunile bune. Și cred că sunt în sentimentul Direcțiunii Generale a revistei noastre, dacă cu această ocaziune exprim mulțumiri și elogiul d-lor colaboratori ai Revistei, cari cu atâta bunăvoință, fac cunoscut tuturor, școala lui Oberländer, a lui Hegendorf, după cum mai anii trecuți s'a scris despre aceea a lui Paul Caillard (down), sau chiar sisteme proprii și adaptabile diferitelor regiuni din țară. Cine citește revista și vrea să învețe, poate învăța mult. Și cum în țara noastră, sunt cunoscători cu multă competență (ar putea fi numiți personalități, în materie; dar nu scriu nimic sau aproape nimic) dacă s'ar osteni și acești maștri, foarte repede am putea să avem kynologia noastră proprie și tratate speciale pentru dresajul câinilor, chiar pe regiuni. Vreau să zic — o chetă lungă pentru Bărăgan și Cadrilater, deci pointer-setter și chiar grifon și câine supus, să nu lucreze decât după comandă — în regiunile deluroase și cu porumburi — deci brac german, cocher, etc. Dar despre aceasta voi mai scrie cu altă ocazie.

METODA DE REPRODUCȚIE ȘI PERFECȚIONARE A RASEI DE CÂINI DE ARET

de Locot. Colonel St. Ilie Iotta, Giurgiu

SUNT aceleași ca și la celelalte animale.

I. *Prin selecționare.* Aceasta este cea mai bună metodă când dispunem pentru împerechere de indivizi ce reprezintă în toate caracterele rassa curată.

Alegând continuu cele mai bune exemplare o menținem prin ea însăși și se zice că facem o *selecțiune de perpetuare*. Când însă, cum e cazul animalelor importate care se aclimatizează cu mai multă sau mai puțină greutate, și rassa tinde la degenerare, facem *selecțiune progresivă* alegând exemplarele pentru împerechere, care întrunesc ca la rassa originală mai pronunțate numai unele din caracterele rasei și anume cele care ne interesează mai mult. Aceasta este posibil căci degenerarea nu se manifestă dintr'odată ci treptat și în nici un caz la calitățile instinctive, cele mai vechi. La unele exemplare suferă fizicul, la altele și calitățile intelectuale și de simțire întrucât sunt în legătură mai mult sau mai puțin imediată cu fizicul. În general însă suferă numai fizicul și anume pe părți ale organismului: talia, botul picioarele, urechile, respirația, mirosul, etc.

II. Metoda prin *consanguinitate* este acea de a împerecherea indivizi înrudiți.

Această metodă are și cei mai înfocați apărători și cei mai înverșunați acuzatori.

Realitatea este că e o foarte bună metodă, deoarece toate rasele de animale inclusiv omul s'au perpetuat prin consanguinitate. În timpul nostru întrebuițată a dat rezultatele cele mai neașteptate. și a produs rasele cele mai nobile. Vedeti: caii de pur sânge, oile merinos, vacile speciale pentru lapte, vitele speciale pentru carne, iar în ceea ce ne interesează pe noi, câinii de pur sânge.

În imposibilitate de a se transplantă o parte întregă a unei rase dintr'o țară într'alta, s'au transportat familii ai căror descendenți s'au împreunat între ei.

Insemnătatea însă a acestei metode este că se suprapun și se însumează calitățile ce urmărim, servind ca metoă de *perfectiune progresivă*.

Trebuie observat însă, că dacă înrudirea este prea directă și nu mai depărtată sau colaterală, suferă fizicul degenerând în unele însușiri, dar cu selecțiunea după calitățile principale ce voim a perfecționa s'a remediat în bună parte și acest neajuns.

Legea de suprapunere a calităților ce nu sunt supuse degenerării, a fost și va fi dovedită în natură la toate animalele.

Ea explică de ce toate rasele nu mai seamănă cu cele prime, ca intelect și simțire, pe cari le-au perfecționat dar nici ca fizic pe care l-au degenerat.

În ultimele decenii metoda a fost complicată și corectată și mai mult prin infuzarea de sânge nou tot din

aceeaș rasă, deoarece se observase, ca rezultat al consanguinității o micșorare de fecunditate.

III. Metoda *prin încrucișare* (corcire). Utilizăm această metodă, când împerechem produși a două rase cu caractere distincte. Dacă acesată metodă este combinată cu acea a selecțiunii după anumite calități voite, dă bune rezultate.

Indivizii rezultați din acest fel de împerechere se numesc metiși sau corci.

Dacă încrucișarea se face numai odată și apoi se continuă prin consanguinitate, se zice că s'a făcut o încrucișare de modificare prin infuziune. Cazul câinilor set-teri englezi.

Dimpotrivă dacă se urmează mai multe generații cu încrucișarea, se face o încrucișare continuă până la obținerea a mai multor familii puțin înrudi te.

Incrucișarea continuă *pentru contopire* este cazul bracului francez, care s'a contopit aproape în întregimea calităților pentru perfecționare în pointerul englez, deși a păstrat numele de «brac».

IV. *Metisajul*. Este împreunarea metişilor rezultați dintr'o încrucișare continuă, sau din mai multe încrucișări făcute odată.

Prin selecțiune facem un *metisaj de perfecționare* când împreunăm metiși aleși după calitățile pentru cari s'a făcut încrucișarea strămoșilor.

Această metodă ar trebui aplicată bracilor germani pentru a le fixa calitățile.

Se face un *metisaj de reîntoarcere* când împreunăm metiși aleși numai după calitățile unuia din strămoșii metişilor.

Este cazul bracului german când voim să-l selecționăm după calitatea de a gonî la vânat mare cu nasul în pământ.

Legi biologice. În creșterea și în perfecționarea animalelor trebuie să ținem seama de anumite legi biologice.

1. *Hereditatea* este legea prin care produșii moștenesc aproape în întregime calitățile dela părinți. *Hereditatea* este bilaterală când ambii părinți transmit calități fiilor și este preponderentă când dela tată când dela mamă, după cum se aseamănă mai mult unuia sau celuilalt. S'a căutat a se determina ce anume calități se moștenesc dela tată și ce anume dela mamă. Experiența a probat în mod neîndoios, că nu se poate afirma aceasta și că se pot transmite aceleași calități și dela tată și dela mamă.

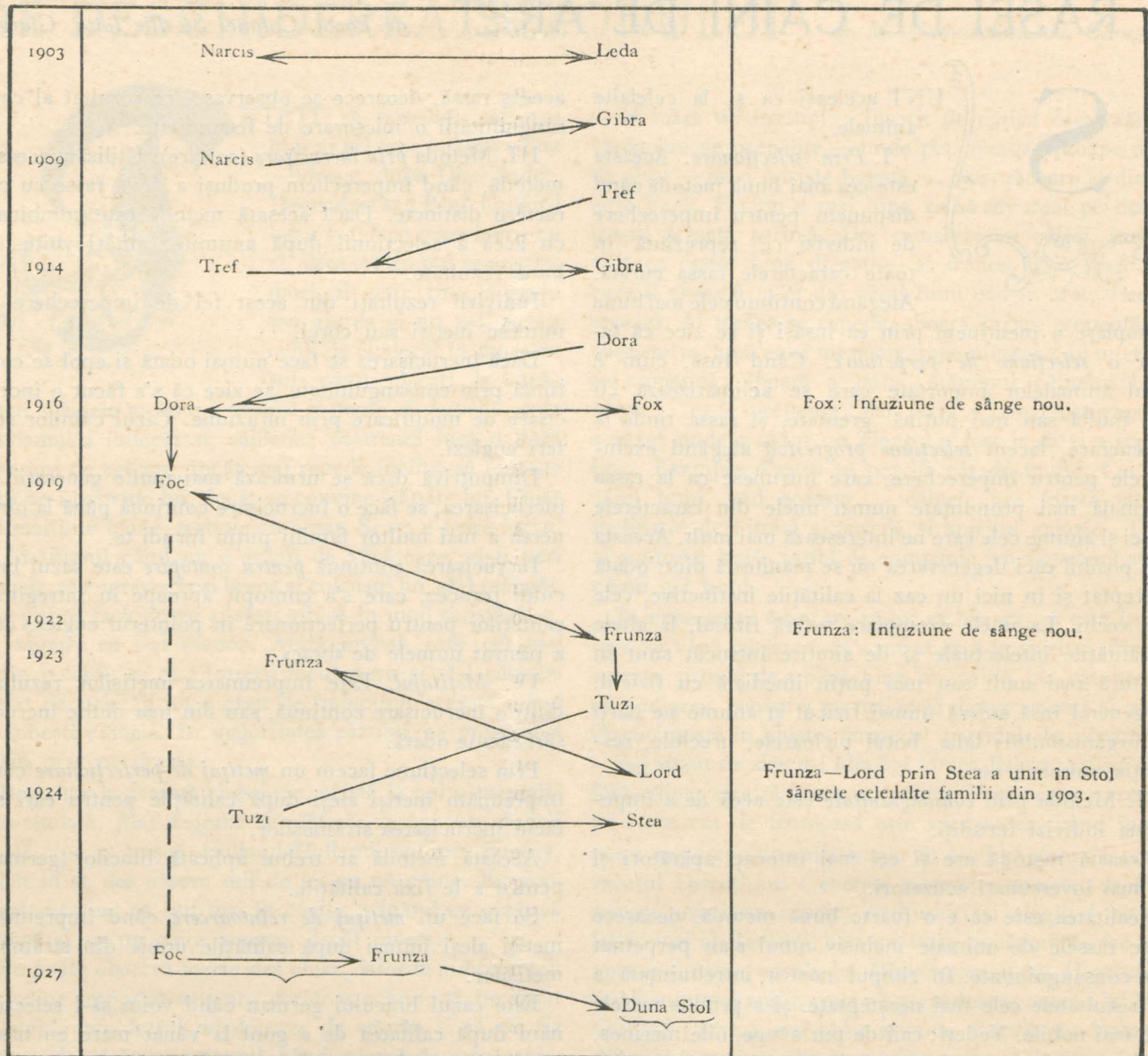
Această preocupare nu trebuie să-l stânjenească pe crescător.

Nici hereditatea prin influență nu trebuie să preocupe pe crescător deoarece nu s'a dovedit că primul etalon, ar influența asupra nașterilor din împerecherea ulterioară, cu altul.

Ceea ce însă trebuie să dea de gândit crescătorului, este legea *eredității atavice* prin care descendenții se abat la strămoși căpătând unele calități dela aceștia, nu

TABELA GENEALOGICĂ

FAMILIA: CĂINI SETTER—GORDON. CONSANGUINITE ȘI ÎNRUDIRE CU ALTĂ FAMILIE

vin dela părinți. In limbajul curent se zice atavism, când se vădesc calități dela strămoși cât de apropiați. Știința însă cere, ca să ne ridicăm în rasele încrucișate cu atavismul până la rasele pure căci legea atavismului se explică prin altă lege: a perpetuării speciilor și raselor cu influență de selecționare naturală și adaptare la mediu.

Legea perpetuării raselor este tendința ca o rasă nouă să se desbrace treptat de calități noi și să se separe în rasele prime.

Sunt exemple de atavism citate în istorie, ce se abat la timpuri străvechi, cunoscute și chiar la timpuri necunoscute, la mii de ani.

Această lege se pune totdeauna deacurmezișul proiectelor crescătorilor prin încrucișare, care trebuie să îndepărteze prin selecțiune indivizii cu tendințe atavice.

Tot ea explică de ce e mai ușor a perpetua o rasă prin consanguinitate căci aceasta a fost împreunarea naturală din care au rezultat rasele.

Cunosc la câinii setter-gordon, cazuri de atavism nu numai la cei pe cari îi cresc eu dar și la alții.

Ăproape la fiecare fătătură sunt cățeei roșii ca setterul irlandez.

Hereditatea patologică se manifestă și sunt unele boli care se moștenesc; hereditatea accidentală în general nu se manifestă. La câini se manifestă rar în privința tăierii cozii ca un fenomen de atavism.

Registre genealogice. Pentru garantarea sângelui animalului s'au înființat registre în care se înscrie genealogia fiecărui animal. In Anglia sunt registre oficiale pentru calul de sânge, anumite vite cornute și oi. In alte țări nu sunt oficiale cum e la noi ale cailor de pur sânge englez și al cailor de ½ sânge. Acestea din urmă de regulă sunt numai sub controlul Statului. In ultimele decenii s'au făcut astfel de registre de crescători și societățile particulare, cari garantează pe propria lor răspundere originea animalului. S'au făcut și pentru câinii de vânatoare, dar în certificatul de proveniență noi nu avem decât garanția celui care-l dă.

Pentru câinii de vânatoare s'au înființat de curând relativ de către uniuni astfel de registre, cari condițio-

nând înscrierea cu anumite probe, prezintă o garanție în ceea ce privește rasele curate, al căror caracter sunt fixate și cunoscute în deobște.

Dacă la înființarea unui astfel de registru nu se fixează calitățile ce se urmăresc în noua rasă ci se dibue asupra lor și scopul înființării este nebulos chiar pentru cei ce au înființat registrul, valoarea registrului e nulă din punct de vedere științific.

Din punct de vedere comercial este însă foarte productivă metoda de a înființa rase de câini de vânătoare la fiecare perioadă de câțiva ani, făcându-le mare reclamă.

În unele țări după ce s'au falsificat pentru comerț rasele curate, braçi, setteri și pointeri și sub această formă au fost răspândiți în trecut, fără succes, fiindcă păcăleala nu a reușit decât în parte, se încearcă mai de curând crearea a numeroaselor rase noi având ca bază metișii mai sus amintiți. Se iau de altfel toate precauțiunile și aceste rase sunt acum prezentate sub toate aparențele de garanție.

Scopul înființării acestor rase cu precizarea caracteristicilor nu sunt trecute în registru și sunt dubioase ca și originea netrecută în registru. Cu câteva generații conform legilor științifice nu se face o rasă.

Pe baza acestei metode pur comercială s'au înființat în Germania în ultimele decenii atâtea fabrici de rase de câini, câte nu s'au înființat la noi de țesătorie, deși avem o țară cu produse prime textile și îmbrăcămintea ne este indispensabilă.

Ce e bine să facă fiecare vânător ce-și crește singur câinii. Nu pentru reclamă căci dacă intenționăm aceasta o facem încă de mult. Alături un tabel care arată cum am înțeles să perpetuăm o familie de câini, cu gândul că poate va folosi unor iubitori și crescători de câini nepretențioși ca și mine și cari nu urmăresc scopuri comerciale.

În 1903 familia mea în care, începând cu capul ei, erau mai mulți vânători, după multe alte încercări a intrat în posesiunea unui câine setter-gordon de cea mai pură rasă, născut dintr'o pereche importată din Franța, la sosirea ei în țară.

La data arătată câinele era de 2 ani și cu dresajul complet. Satisfăcea pe toată lumea. I-am căutat pereche pentru prăsilă tot de aceeași rasă bună. Era totuși o diferență pronunțată între ei, temperamentul căței fiind mult mai iute decât al câinelui.

Temperamentul câinelui mulțumiă pe toți și eu mi-am pus în gând a-l perpetua în urmașii săi alegând pe cei ce semănau cu el.

Rezultatele au fost bune. Am observat totuși în decurs de câțiva ani, că unii dintre produși erau mai refractari la realizarea unui aport sigur și ușor de obținut, și atunci am observat că și câinele bătrân avea un defect, poate din cauza grabei ce aveam eu ca vânător tânăr.

Când erau prea des răspândite prepelețele și potârnicile, căci erau potârniche multe pe atunci, câinele nu apporta pe cea împușcată ci se arunca la ponta alteia. O luă totuși în gură și din saltul galopului o aruncă în sus. Dacă mai dădea peste aceeași, pe când căută alta vie, repetă gestul.

Mă cam descurajase acest defect mai ales pentru urmași, pe cari însă aveam grije să-i aleg buni apporti. Caracterul temperat se menționase, ba încă se perfecționase așa că produșii nu mai semănau deloc cu prima cățea.

În urmă de tot mi-am explicat aceasta fiindcă s'au suprapus calitățile acestui câine, prima cățea decât odată la împerechere și câinele și-a înmulțit urmașii prin consanguinitate, împerechiat cu fiica sa care moștenise ceva din calitățile lui și așa mai departe.

În 1916 — murise de mult câinele bătrân — am găsit un câine din aceeași rasă, numai pentru împerechere, care avea în mod exagerat calitatea de a apporta. Dacă nu găsiă vânatul căzut trebuia să-l iei cu forța și să pleci mai departe.

Rezultatul urmașilor a fost că s'a remediat complet defectul de apportare observat din când în când. Toți căței aportau de mici chiar fără dersaj.

Către 1919 — am remarcat o pronunțată degenerescență la produși — fiind cu o creștere grea și bolnăvicioasă și rămânând mici de talie; deasemenea fătături în întregime moarte.

Am găsit o cățea din produși importati pe care o am și acum de prăsilă. Foarte bună la vânătoare, nu a fost prea mult întrebuințată în acest scop. De remarcat că nu aduce nici un obiect. Vânatul îl aporțează fără însă a pune prea multă stăruință în căutarea lui. Aceste neajunsuri însă nu se transmit la urmași căci toți produșii sunt foarte bucuroși și stăruitori să aducă și cred că numai puțina întrebuințare i-a dat imperfecțiuni care sunt accidentale.

Se vede tot din tabel cum în 1923 am introdus iarăș sânge nou prin Lord, un exemplar de ce mai rară frumusețe, cu ochii negrii ca murele. Nu se vede de acolo și explic de ce am făcut aceasta. Fie că producătoarea introdusă în 1921 era ea însuși rezultată din consanguinitate, fie că consanguinitatea aproape directă întrebuințată până la această dată își dădea roadele, dar am constatat că produșilor li se deschide culoarea ochilor. Cu introducerea lui Lord nu am obținut nimic decât încă o regenerare ca talie, căci produșii cu absolut *ochii negrii* nu aveau calitățile pe care le urmăream în creșterea acestei familii și i-am eliminat dela reproducție, fiind încăpățânați.

Se vede că am urmărit lărgirea consanguinității ca să obțin o familie colaterală cu producătorii puțin înrudiți între ei și puțin înrudită cu cealaltă familie pe care o păstrez în altă pereche prin Foc.

Caracterele rasei ce au mulțumit vederile mele s'au menținut întregi la ambele familii ce am.

Am urmat deci metoda consanguinității — la început mai puțin conștient — am infuzat de trei ori sânge nou și am ajuns la o consanguinitate colaterală care prin două perechi va perpetua familia cu caracterele ce are cât îmi va fi mie posibil și altora ce vor lua această sarcină. Am obținut dar ca *rezultat util o aclimatizare a rasei* cu caracterele aproape intacte.

Ceeace iarăș nu se vede din tabel, este că în 1915 printr'o întâmplare s'a născut o cățea care în locul cu-

loarei negre a avut culoarea marro închis. Nu atribui acest fenomen atavismului, căci după toate cercetările nu am aflat nici în țara de origină această culoare.

Culoarea marro demarcată bine de cea roșie a extremităților am atribuit-o fenomenelor de degenerescență.

Pentru că eră frumoasă și deosebită, am oprit această producătoare *Dora* și din ea am răspândit cât am putut dăruiind mulți câini cu această culoare.

Imi venise prezumțiosul gând să creez o rassă românească. Convingându-mă că numai culoarea nu e suficientă pentru aceasta și când am văzut că produșii chiar a doi producători maro cu roși sunt în mare parte negrii cu roșu m'am lăsat de irealizabilul gând și m'am înapoiat iarăș la culoarea de origină a rassei.

De câțiva ani am început să le garantez originea prin certificate și am făcut un fel de monopol căci eu rămân proprietarul tuturor câinilor dăruiți cu certificat și pot a-i relua fie pentru reproducție, fie pentru a-mi perpetua familia ce am, în cazuri neprevăzute. Până acum n'am avut această nevoie.

Certificatul nu-l dau decât exemplarelor pe care le pot observa până la 8 luni cel puțin, până la terminarea dresajului de acasă, fie direct, fie prin informațiuni sigure.

Din câinii cărora le-am dat certificat în număr de 23, numai trei nu îndeplinesc toate condițiunile:

1. Tuzi, nu apportează vânatul. Pentru că-l destinașem din cauza frumuseții lui ca reproducător colateral l-am observat la multe vânători și l-am condus chiar eu. A încercat de multe ori să aducă vânatul dar deși câine focos, în această împrejurare eră foarte timid, luă în

gură și se uită par'că întrebând dacă face bine sau rău. La primul cuvânt lasă jos, am înțeles că a fost speriat cumva de posesorul care l-a crescut.

Produșii săi apportează foarte bine și sigur. Vedeți în tabel: Stol.

2. Chok, se sperie de pușcă. E unicul caz de când cresc această familie. Văzând că posesorul lui a tras cu pușca într'o cățea pointer fiind enervat odată (!), am înțeles de ce Chok se sperie de pușcă.

3. Jak nu are destulă pasiune.

Crescut pe perine de plus și scos târziu și foarte rar la vânătoare s'a deprins cu vieța sedentară de câine de lux.

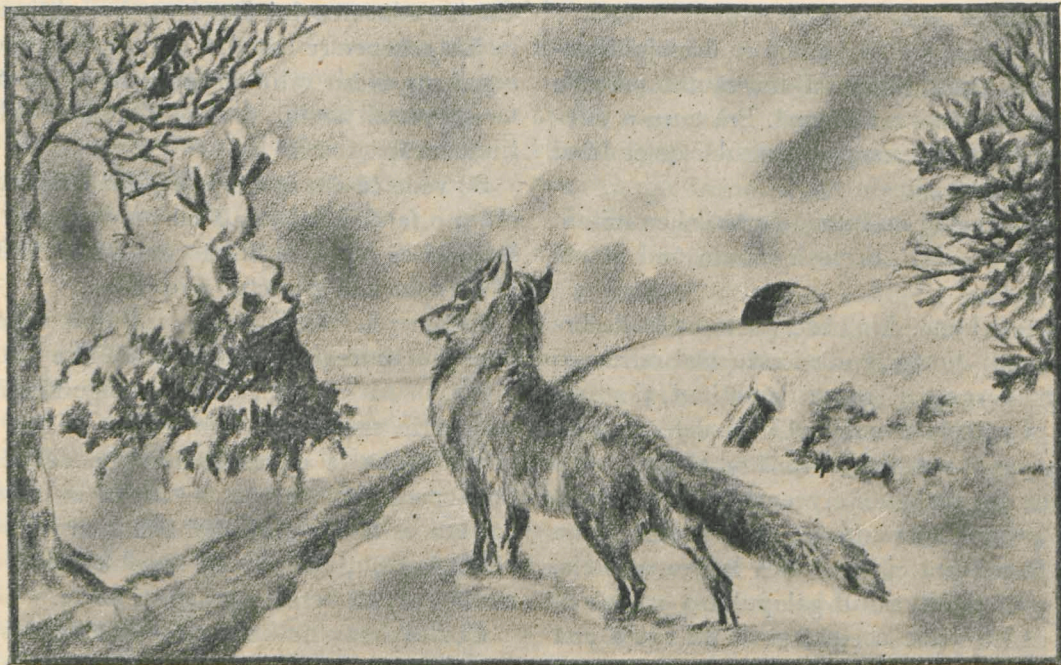
L-am văzut cu un dresaj de casă și de jonglerii la care nu mă așteptam, iar la vânătoare, cum am fost informat de cunoscători, nu e totul pierdut și că poate câștigă pasiunea, dacă e scos mai des.

Am ajuns să cunsoc această familie de câini într'atâta, încât în fiecare cățel recunosc după mișcări anumit strămoș.

Țiu să înștiințez pe vânătorii cari doresc să-și facă singuri o creștere rațională a câinilor ce întrebuintează, că nu e nici o muncă în plus decât munca de vânător și de iubitor de câini de aret.

Țin la dispoziția cetitorilor și doritorilor 2—3 căței, din viitoarea fătătură, cari vor fi cam de 2 luni la predare, la începutul lunei Septemvrie. Ii dăruiesc ca totdeauna și înscrierile le notez și le satisfac în ordinea primirei, rămânând bune pentru viitor în caz de neajungere.

Așă am procedat și în trecut: gratis și la rând!

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

O VÂNĂTOARE REUȘITĂ

Comitetul Societății Vânătorilor «Ursulețul» din București a organizat în zilele de 24, 25, 26 și 27 Sept. O vânătoare în munții: Cheia, Bratreco, Mănciuri pentru urși, mistreți, râși, lupi și pisici sălbaticе.

La această vânătoare a participat D-nii Gr. Nicolescu președintele societății, W. de Thelmejr, ing. Mureșeanu, C. Holdtgrefe, ing. C. Mironescu și R. Vitte.

Rezultatul vânătoarei, s'a împușcat: un răs, doi urși, un mistreț și o pisică sălbatică.

Au eșit în bătaie și s'ar fi putut împușcă încă șase urși, dar nu s'a tras deoarece Ministerul de Domenii a oprit împușcarea lor. Societatea a avut permisiunea specială de-a împușca numai doi urși. Vânătorii au trebuit să se conformeze Dispozițiunii Ministeriale lăsând să defileze în fața lor acest vânat. Deasemenea nu s'a tras în o scroafă cu porci. Au eșit foarte multe căprioare și țapi în cari deasemenea nu s'a tras.

La Mănăstirea Suzana, vânatul ucis a făcut admirația D-lui Stelian Popescu, Ministrul Justiției și oaspeților francezi pe care D-sa îi însoțește în excursiunea de pe Valea Teleajanelui.

~ ~ ~

REZULTATUL CONCURSULUI DE FOX TERRIERI LA VIZUINI ARTIFICIALE, DIN TG.-MUREȘ

CONCURS DE CĂȚEI LA VULPI

Premiul I a

Toby of Transsylvania C. F. K. C. II/192

Crescător: Ioan Scheer, Arad.

Proprietar: Andrei Palkovics, Arad.

Premiul I b

Elfte Dolly C. F. K. C.

Crescător: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Proprietar: Szentkiralyi, Pagocsa.

CONCURSUL TINERILOR LA VULPI

Premiul I

Elfte Sára C. F. K. C.

Crescător: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Proprietar: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul II

Elfte Bacrsa C. F. K. C.

Crescător: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Proprietar: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

CONCURSUL MATURILOR LA VULPI

Premiul I

Elfte Bobby C. F. K. C.

Crescător: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Proprietar: Dr. Alexandru Man, Târgu-Mureș.

Premiul II

Elfte Fregoli Miți C. F. K. C.

Crescător: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Proprietar: Dr. Alexandru Man, Târgu-Mureș.

CONCURSUL SENIORILOR LA VULPI

Premiul I

Champion «Temes» Marcsa C. F. K. C. I/65

Crescător: Iosif Sebök, Timișoara.

Proprietar: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul II

Champion «Nimrod» Csála C. F. K. C. I/49

Crescător: I. Körmöczy, (Ungaria).

Proprietar: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

CONCURSUL MATURILOR LA VEZURI

Premiul I a

Elfte Bobby C. F. K. C.

Crescător: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Proprietar: Dr. Alexandru Man, Târgu-Mureș.

Premiul I b

Elfte Fregoli Mici C. F. K. C.

Crescător: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Proprietar: Dr. Alexandru Man, Târgu-Mureș.

CONCURSUL SENIORILOR LA VEZURI

Premiul I a

Champion Nimrod Csála C. F. K. C. I/49

Crescător: I. Körmöczy, (Ungaria).

Proprietar: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul I b

Champion Temes Marcsa C. F. K. C. I/65

Crescător: Iosif Sebök, Timișoara.

Proprietar: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

CONCURS DE DERBY 1927 LA VULPI ȘI VEZURI

Premiul Derby 1927

Elfte Borcsa C. F. K. C.

Crescător: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Proprietar: Ștefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Târgu-Mureș, 25/VIII/1927.

(ss) Ștefan Bécsy
delegatul C. F. K. C.

~ ~ ~

Pentru brigaderii de vânătoare

CONCURS

Societatea Vânătorilor «Copoil» din Deva deschide un concurs pentru completarea postului de paznic de vânat.

Competințele: 3000 lei lunar și eventuale taxe pentru animalele răpitoare și stricătoare distruse.

Obligamentele: Paza tuturor teritoarelor de vânătoare ale societății, toate obligamentele împreună cu paza, ocrotirea și hrănirea vânatului și toate obligamentele cari izvorăsc din executarea strictă a legii de vânătoare.

Doritorii se vor adresa președintelui Societății Vânătorilor «Copoil» din Deva, înaintând actele doveditoare asupra calificațiilor lor, potrivite pentru acest post, până la 20 August 1927.

Deva, 29 Iulie 1927.

Președinte (ss) Iuliu Ziegler.

~ ~ ~

CONCURS

Societatea Vânătorilor «Boroșneul-Mare și Regiunea sa, din comuna Boroșneul-Mare prin prezenta publică concurs pentru ocuparea postului vacant de paznic de vânătoare.

Reflectanții vor trebui să fi absolvit școala de brigadieri de vânătoare Dr. Gh. Nedici, sau o altă școală echivalentă.

Salariu lunar 3000 lei, locuință, luminat, încălzit, cusutul echipamentului. 1 pereche bocanci anual și alte accesorii.

A se adresa Președintelui Societății în Boroșneul-Mare jud. Trei-Scaune.

Boroșneul-Mare, la 16 August 1927.

Președinte (ss) Vasiliu Nicolae

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu antipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

CONCURS

Societatea Vânătorilor din Cristur, având nevoie pentru teritoarele arendate de Societate, de un păzitor specialist din vânătoarea vânatului, mic — în conformitate cu deciziunea Consiliului de Administrație al Societății, pentru ocuparea acestui post, publică concurs și invită amatorii de a înainta cererea și actele referitoare până în 15 Octombrie crt. Postul este a se ocupa în ziua de 1 Noembrie crt.

Retribuțiunea: salar lunar 2000 lei, chirie anuală 2000 lei plus 2000 lei pentru lemne de foc.

Cristur, la 28 August 1927.

(ss) Președintele Societății de vânat:
Dr. Ferentzi Gavrilă

~ ~ ~

Primăria comunei Katzbach
Jud. Cetatea-Albă
No. 1098/927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 15 Septembrie 1927, la Primăria comunei Katzbach, județul Cetatea-Albă, se va arenda prin licitație publică pe termen de 5 ani, terenul de vânat de pe teritoriul acelei comune în suprafață de 4000 ha.

Caietul de sarcini se poate vedea în fiecare zi în orele de serviciu, la cancelaria Primăriei, iar arenda anuală începe dela suma de 1000 lei crescând.

Disp. art. 72—83 inclusiv legea Cont. Publ. sunt aplicabile.

Katzbach, la 29 Iulie 1927.

Primar: (ss) G. Dompert

Notar (ss) Gh. Stan

~ ~ ~

Primăria comunei Ciofeni
Plasa penes Curcanu, jud. Vaslui
No. 619/927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 21 August 1927 orele zece dimineața, în pretorul Primăriei comunei Ciofeni, jud. Vaslui se va ține licitație publică orală pentru arendarea dreptului de vânătoare de pe proprietatea locuitorilor din această comună, cum și a islazurilor comunale în întindere de 600 hectare câmp deschis.

Licitația va începe dela suma de 200 lei. Condițiunile de arendare se pot vedea în cancelaria acestei Primării în orice zi și oră de lucru.

Primar: (ss) Indescifrabil

Notar (ss) I. Gheorghiu

~ ~ ~

Primăria comunei Căpruța
Jud. Arad
No. 133/927

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Căpruța asupra terenului de 1600 jugh. cad. se dă în arenda la 31 August, ora 10 la Primăria comunei Căpruța, prin buna învoeală.

Contractul se va încheia în baza art. 71 din legea contabilității publice, și conform art. 13 din legea vânatului.

Căpruța, la 15 Iulie 1927.

Primăria

~ ~ ~

Primăria comunei Șona
Jud. Făgăraș

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat de pe teritoriul comunei Șona se arendează pe timp de 6 ani, cu începere de la 1 Septembrie 1927.

Teritoriul este de 3046 jug. arabil și fânețe și 444 jug. de pădure și se arendează prin licitație publică în ziua de 1 Octombrie 1927, orele 9 a. m. în localul Primăriei comunale.

Prețul strigării 900 lei. Vadiul 10%.

La licitație pot lua parte numai aceia, care posed autorizație precisă de art. 13 din legea pentru protecția vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biurul notarial.

Șona, la 10 August 1927.

Primar: (ss) Bucur Călțivo

Notar (ss) Andreiu Illyés

~ ~ ~

Primăria comunei Bătuța
Jud. Arad
No. 433/927

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Bătuța asupra terenului de . . . jug. cad. se dă în arenda la 31 August, ora 10 la Primăria comunei Căpruța prin buna învoeală.

Contractul se va încheia în baza art. 71 din legea contabilității publice, și conform art. 13 din legea vânatului.

Bătuța, la 15 Iulie 1927.

Primăria

~ ~ ~

Primăria comunei Ghilvaci
Jud. Sălaj
No. 75/927

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânătoare a comunei Ghilvaci, jud. Sălaj, plasa Carei se va da în arenda pe 10 ani prin licitația publică, ce se va ține la Primăria comunei Ghilveci, la 1 Iunie 1927, orele 8 a. m. La licitație se vor admite numai acei, cari îndeplinesc condițiunile specificate în legea referitoare pentru protecția vânatului.

Ghilvaci, la 1 Maiu 1927.

Notar (ss) Gaiși

~ ~ ~

Primăria Com. Ciofeni
Plasa Penes Curcanu Jud. Vaslui
No. 633

PUBLICAȚIE

Anul 1927 luna August 21 zile.

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 5 Octombrie 1927 orele 10 dimineața în pretorul primăriei com. Ciofeni, județul Vaslui, se va ține licitație publică orală, pentru arendarea dreptului de vânătoare, de pe proprietatea locuitorilor din această comună, cum și a islazurilor comunale în întindere de 200 hectare câmp deschis.

Licitația va începe dela suma de 200 lei. Condițiunile de arendare se pot vedea în cancelaria acestei primării în orice zi și oră de lucru.

Primar (ss) Indiscifrabil

Notar, Ioan Gheorghe

~ ~ ~

Primăria comunei Moftinul-Mare
Jud. Sălaj
No. 74/927

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânătoare a comunei Moftinul-Mare, județul Sălaj, plasa Carei se va da în arenda pe 10 ani prin licitație publică, ce se va ține la primăria comunei Moftinul-Mare, la 1 Iunie 1927, orele 8 a. m. La licitația se vor admite numai acei cari îndeplinesc condițiunile specificate în legea referitoare pentru protecția vânatului.

Moftinul-Mare, la 1 Maiu 1927.

Notar: (ss) Gaiși

~ ~ ~

Primăria comunei Groși
Jud. Arad
No. 432/927

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Groși asupra terenului de 500 jug. cad. se dă în arenda la 31 August ora 10 la Primăria comunei Căpruța, prin buna învoeală.

Contractul se va încheia în baza art. 71 din legea contabilității publice, și conform art. 13 din legea vânatului.

Groși, la 15 Iulie 1927.

Primăria

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

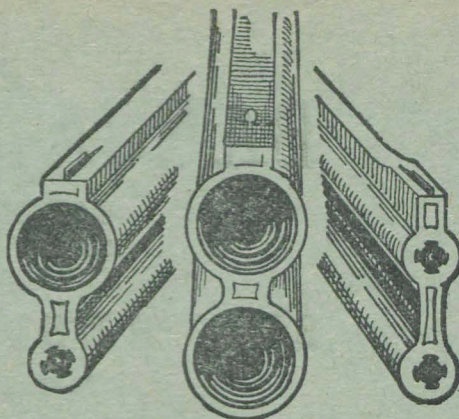

Gebrüder Merkel
Gendehre

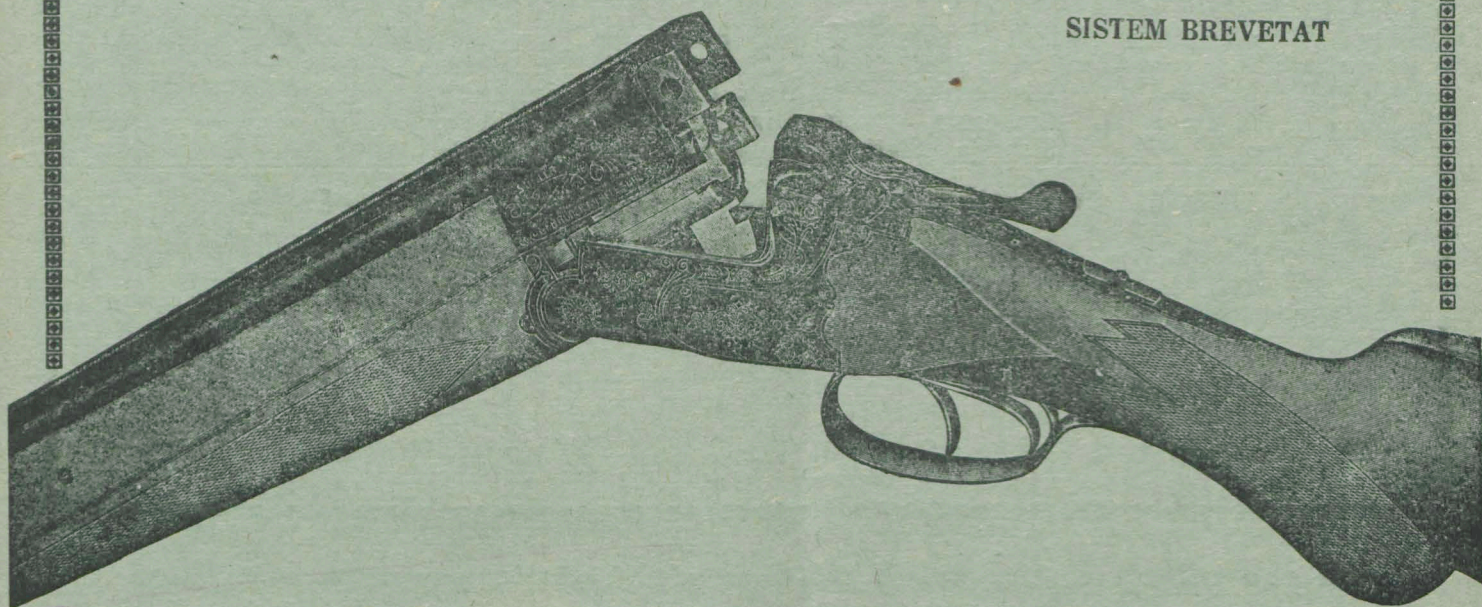
FONDATA IN 1893

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată vieața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCO BANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

DE VÂNZARE

- 1) Armă Browning, cu repetiție automată, cal. 12. Prețul Lei 10.000;
- 2) Carabină Winchester cu repetiție, cal. 44, împreună cu 100 cart. cu gloanțe. Prețul Lei 12.000.

Ambele arme foarte puțin folosite, se vând ne având posibilitatea de folosire.

A se adresă la Revistă.

GHEORGHE CIMPOERU

EPUREȘTI (Vlașca)

Face orice fel de instalațiuni vânătorești, cum sunt cutii pentru clocitul ouălor de fazan în fazanerii artificiale, capcane pentru distrugerea răpitoarelor, case de vânătoare transportabile, etc.

O C A Z I E

Pușcă calibru 12, pentru tir de porumbei și tir lung

HOLLAND & HOLLAND

absolut nouă, cu platine demontabile și camere de 70 mm., **SOSITĂ ACUM DIN LONDRA**, de vânzare **80.000 LEI**

A se adresă la Uniunea Generală a vânătorilor din România.

DE VÂNZARE

«CĂȚEA-VÂNĂTOARE SETTER-LAVERAK» etate un an și jumătate din câini pur-sânge-englez, frumoasă și bună aporteură.

Adresați: **G E O R G E**,
București.—Str. Dogari No. 37.—București

CHAMPION și CHAMPION la VIZUINE

„Nimrod“ Csála

C. F. K. C. I/49

reproducător mascul cu păr neted

Luchyf Darky. Importat Diving Daddy, Luchyf Delaine. Wixol Rákos. Champion Luchyf Dolly. Importat Luchyf Duches R. Champion Oxonian

IMPORTAT

Jack II „Kisbér“

M. E. T. XI. 2055

reproducător mascul cu păr țepos

Regent II.V. Haltertal. Strick n. Haltertal. Champion Soubrette v. Haltertal. Champion Franz Keil. Champion Vera Violetta. Champ. Dusky Nipper

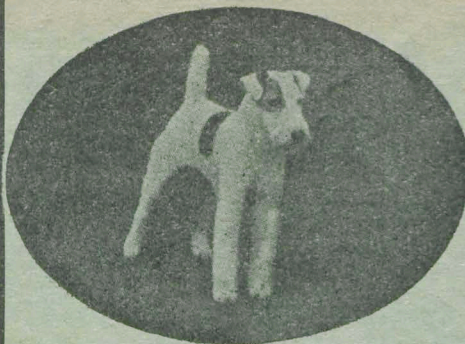
IMPORTATĂ DIN OLANDA

Champion Girly

R. V. B. 31456. M. E. T. XII. 2512.

căteea de prăsilă cu păr țepos

Champion Olcliffe Tank Jorkington Judy Olcliffe Captain. Rigal Maid. Wattean Warrior. Wayside Colorette Comedian of Notts. Rigal Nut. Champion Wireboy of Paiguton

ELITE KENNEL

IMPORTAT

Zsuzsi „Kisbér“

M. E. T. XVI. 11.121

căteea de prăsilă cu păr țepos

Tata: Champ. Usksider D. T. St. B. 14285

Mama: Champ. Girly R. v. B. 31456. M. E. T. 2512

Barrington Fearnonght. Aldridg Brownie. Champion Olcliffe Tank. Jorkington Judy. Barrington Cracker Barrington Brick. Wyche Warrant

Pun la dispoziție foxterrieri reproducători masculi cu păr neted și țepos după învoială. Primesc în permanență prenotări pentru căței dela cățele de prăsilă cu pedigreeuri.

CHAMPION

„Temes“ Marcsa

C. F. K. C. I/65

căteea de prăsilă cu păr țepos

Bessy von Elsberg. Divil von Elsberg. Nippy von Elsberg. Champion Dusky Nipper

Câștigătoarea DERBY-ului la vizuine

„Elite“ Borcsa

C. F. K. C. II. 186

căteea de prăsilă cu păr neted

Tata: Champion „Nimród“ Csála. Mama: Daissy „Bánát“. Luchyf Darky. Importat Diving Daddy. Champ. Luchyf Dolly. Champion Orkney. Edna of St. Austell. Champion Oxoniaian

„Elite“ Sára

C. F. K. C. II. 190

căteea de prăsilă cu păr neted

Tata: Champion Nimród Csála. Mama: Däissy Bánát. Luchyf Darky. Importat Diving Daddy. Champion Luchyf Dolly. Champion Orkny. Edna of St. Austell. Champ. Oxonian.

„ELITE“

FOX-TERRIER KENNEL
ȘTEFAN BECSY

TÂRGU-MUREȘ
Piața Regele Ferdinand, 42. Tel. 13

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunei

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

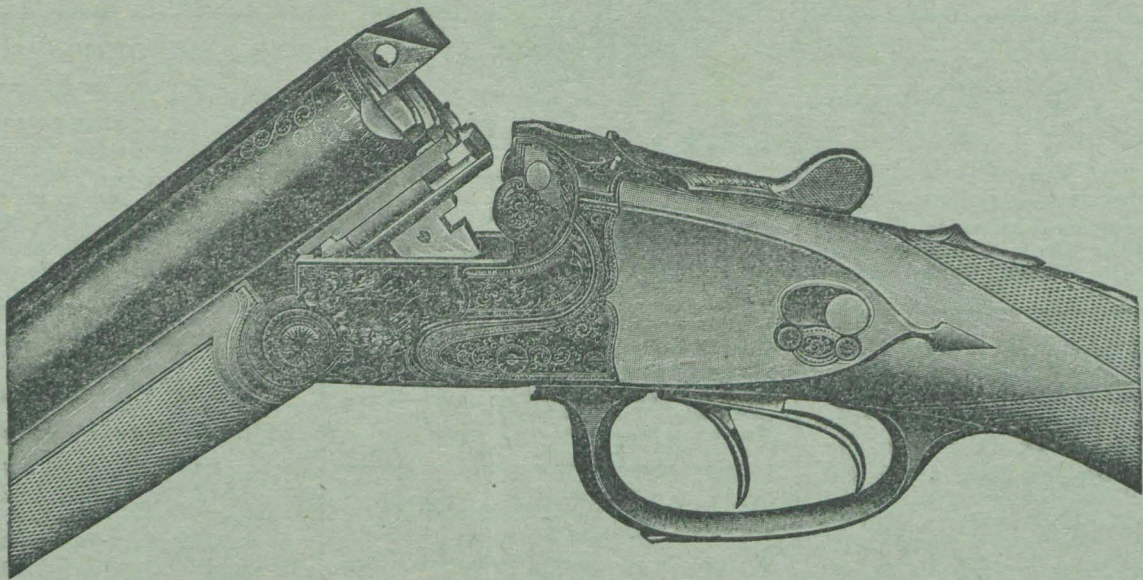
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU
Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără efortor.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ „ 3.000 „ „

$\frac{1}{4}$ „ 1.750 „ „

$\frac{1}{8}$ „ 1.000 „ „

**ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI